

Hästarna på sommarbete på Järsö.

Hästarna och gemenskapen är essensen i livet på stallet

Alla hästar – favoriterna och dem man var rädd för. Gemenskapen i stallet, kamraterna och konkurrensen. Glädjen i att få lära sig att ta ansvar för hästarna, att lära sig att kommunicera med och styra någon som väger minst 10 gånger mer än man själv.

Det här är några av de viktigaste sakerna som man minns från Ridklubben Sleipner, oavsett när man började rida där under de 50 år som verksamheten pågått. Det är ren entusiasm som jag stött på vid nästan alla intervjuer jag har gjort inför den här jubileumsskriften. Och det är påtagligt hur många ljusa och glada minnen som bubblat upp när olika personer börjat påminna sig sin mest aktiva tid på stallet.

-Så roligt att få tillfälle att tänka tillbaka på den där tiden, den var så positiv i mitt liv, är det många som har sagt när jag har intervjuat dem.

Min egen relation till Ridklubben Sleipner började för bara 20 år sedan, så för de trettio föregående åren har jag fått bedriva arkivarbete för att kunna berätta om dem. Här vill jag särskilt tacka Harriet Öfverström-Snickars som generöst lånade mig sina klippböcker, som sträckte sig från början ända till 1993, men också alla andra som bidragit med minnen, bilder och tidningsklipp.

Jag vill förstås också tacka alla som ställt upp för intervjuer och letat rätt på fotografier för publicering. Utan er hade det inte blivit någon jubileumsskrift.

Historien om Ridklubben Sleipner är den

om en liten ideell förening, som drivs av entusiastiska hästflickor och deras föräldrar, och som genom decennierna utvecklats till att bli den tongivande och största ridskolan på Åland. Det har varit motgångar och framgångar. Det har kostat oräkneligt många timmar frivilligt arbete. Oerhört många människor har varit inblandade, och på 52 sidor får man bara plats med en liten del av alla de hundratals, ja tusentals, frivilliga som svettats, mockat, stigit upp i ottan för att fara och mata och släppa ut hästarna och också ställt upp som funktionärer i olika sammanhang. Men ni har alla varit med och skapat det som idag är Sleipner. Det kan ni vara stolta över.

Och till er som är aktiva idag kan jag bara säga: Njut av den här tiden! Den ger er möjligheter att skaffa värdefulla redskap för framtiden. Att vara på stallet är något som skapar om en som människa. ☐

Jubileumsskriftens redaktör Astrid Olhagen på ridklubbens highlandponny Ivory i samband med 30+cupen 2005. Ekipaget kallade sig Ebony and Ivory, vilket också var den låt av Paul McCartney och Stevie Wonder som spelades under dressyrprogrammet. Fotograf: Lasse Karlsson

Text och bild där inget annat anges:

Astrid Olhagen

Tryckt på Mariehamns Tryckeri 2018

Hästkiga, elvaåriga flickor etablerade ridsporten på Åland

Jag tycker att ridning är en jättebra och lämplig sport för både tjejer och killar. Så jag förstår inte varför säkert 90 procent av alla som vistas på ridskolorna är tjejer, säger Harriet Öfverström-Snickars, en av Ridklubben Sleipners alla första medlemmar.

Det är smutsigt och tungt att hålla på med hästar, förklarar hon. Det ska mockas och köras tunga skottkärror och bäras hinkvis med vatten. Man ska hantera och kontrollera ett djur som väger mellan 500 och 700 kg, som bits där fram, sparkas där bak och är obekvämt på mitten. Ändå tycker ofta både icke-hästmänniskor och pojkar att det är pluttentigt och lite fjantigt att rida. Och det trots att det finns fullt av manliga förebilder – cowboys och indianer, kavalleriet och musketörerna. Alla rytterstatyer föreställer män till häst, och de mest prestigefyllda rytterutbildningar som finns, t.ex. Spanska skolan i Wien, tillåter bara manliga elever.

Det var på hösten 1967 som travtränaren Erik Ahlqvist i Norrböle startade ridskola. Han köpte tre finnhästar: Brita, Önske-Lill och Vendla, och anställde en ung tjej från Finland som skulle vara instruktör för de unga entusiastiska flickorna som så gärna ville lära sig rida.

Hästkiga flickor

Det fanns inga ridhästar på Åland på den tiden, berättar Harriet, men jag hade tjatat mig till att få åka på ridläger i Strömstad på svenska västkusten den sommaren, och vi var ett gäng kompisar, som alla var med i Wahlströms Ponnyklubb, och prenumererade på Ponnyexpressen och läste alla hästböcker som gick att uppbåda. Vi var hästkiga helt enkelt.

Bland de allra första entusiasterna fanns även Rosalie Palmer, Helena Westerlund (numera Henriksen), Helena Forsgård och Pia Jaakola. Flickorna, som var i 11-12 årsåldern, började förstås rida i den nystartade ridskolan, men det blev ekonomiskt och administrativt tungt att driva det som ett privat företag, så 1968 startades Ridklubben Sleipner som en stödförening till ridskolan, och som förening gick det att söka bidrag från olika håll för stöd till ungdomsverksamheten.

-På den här platsen låg det ett litet hus, där ridläraren bodde, berättar Harriet Öfverström-Snickars. Hästarna bodde i stallarna som syns i bakgrunden.

Vi var ju för unga för att kunna driva en förening, så våra föräldrar gick in och engagerade sig, trots att de inte visste någonting om hästar.

Nytt stall i Norrböle

1969 byggde Erik Ahlqvist ett nytt stall, som fortfarande är i bruk och som står kvar i anslutning till travbanan i Norrböle. Nu fanns det plats för fler hästar och 1972 köpte föreningen sin första egna häst: Welshponnyen Hamlet, sex år gammal, från Stockholm.

Erik Ahlqvist (tv) startade ridskola i Norrböle 1967 med de här tre finnhästarna: Brita, Önske-Lill och Vendla. Den allra första instruktören (th) kom från Finland och hette Santo Huusko. Foto: Ålandstidningen

1969 byggde Erik Ahlqvist ett nytt stall, där det fanns plats för fler hästar och med hagar och ridbana precis utanför.

gruppresor till både fastlandet och Sverige och drev föreningen i praktiken. Men så länge vi var i Norrböle var det Erik Ahlqvist som anställde ridinstruktörer och hade ansvar för stallet.

Flytt till Espholm

Men så småningom ville Erik Ahlqvist koncentrera sig på sina travhästar i stället. Så klubben började leta efter ett nytt stall. Det gick ganska många vändor, men till slut hittade man ett stall i Espholm dit föreningen flyttade 1974.

Där fanns plats för fyra hästar, och ridklubben hade vid det laget tre hästar, och i den fjärde boxen fanns plats för en privathäst som kunde användas i verksamheten.

Klubben hade döpts till Sleipner efter guden Odens åttabente häst i asamytologin - han som är snabbare än alla andra och far fram med ett dån som skrämmer både onda och goda. Och ungdomarna spann vidare på asamytologin – Espholmsstallet blev Balders Hage och där fanns det en stallkatt som hette Idun. Men namnen hästarna blev istället Shakespeareinspirerade, efter att den första som köptes hette Hamlet.

Hamlet, Othello och Romeo

Vi hade varit med Hamlet till fastlandet på en tävling, och på hemvägen övernattade vi på ett stall där det fanns en unghäst som vi blev förälskade i direkt. Så vi köpte den. Den hette inte något så vi döpte den till Othello, för vi tyckte det passade när vi redan hade Hamlet. Men när vi kom hem låtsades vi att den hette Othello från början och sa "tänk vilken slump", berättar Harriet med ett leende.

Ridinstruktörerna bodde i stallet eller i direkt anknäring till det, både i Norrböle och i början i Espholm. De levde verkligen med hästarna, dag och natt.

I och med flytten från Norrböle blev det också föreningen som skulle anställa instruktör och först var det en tjej från Åboland, men hon stannade inte så länge, så sedan anställdes Agneta Zimmer som

kom med sin egen häst Pokeri. En egen intervju med henne finns på uppslaget Tränare vi minns. ☺

Här fanns den allra första ridbanan, berättar Harriet Öfverström-Snickars.

Numera rider ingen utan hjälm på Sleipner, men på 1960-talet var inte säkerhetstänket riktigt detsamma. Här är Helena Forsgård på Önskelill. Foto: Ola Jansson.

Fyra hästar flyttade in på stallet i Espholm

Efter några år med ridskola i Norrböle ville Erik Ahlqvist koncentrera sig på sina travhästar i stället. Så Ridklubben Sleipner började leta efter ett nytt stall, bl.a. i Jomala, och det dröjde ett tag innan man hittade rätt, men till slut fanns ett ledigt stall i Espholm dit föreningen flyttade 1974.

Stallet hade byggts till en finlandssvensk dam som kommit till Åland med två hästar, men nu skulle hon flytta tillbaka till fastlandet, så stallet blev ledigt. Där fanns fyra boxar, och ridklubben hade vid det laget tre hästar: Hamlet, Othello och Romeo. Så när det var dags för flytt satte sig några klubbmedlemmar upp på hästarna och red ner genom stan till det nya stallet.

Primitivt stall

Det var ett primitivt stall som ridklubben övertog, fullt med råttor och med bara en sommarledning för vattnet, så under stora delar av året fick man hinka upp och bära in vatten ur den grävda brunnen på baksidan av stallet för att hästarna skulle ha att dricka.

Till klubbens första ridläger som hölls i Folkhögskolan i Finström reds alla hästarna, utom ridläraren Agnets Zimmers häst som var halt och fick ledas.

Foto: Ålandstidningen arkiv.

Det året jag jobbade där som hästskötare och vikarie för Agneta Zimmer, som var på utbildning i Sverige, blev jag så stark i armarna av att hinka upp vatten till 12 hästar varje dag att jag slog de flesta killar som utmanade mig i armbrytning, berättar Rosalie Palmer med ett skratt. Men jag hade också problem med att hitta T-shirts som var tillräckligt vida i ärmarna. Jag fick oftast klippa upp dem för att kunna ha dem.

Det klubben övertog i Espholm var en enda byggnad (det som nu är privatstallet), men stallet var mycket mindre än idag, bara en avlång byggnad och utan vinkeln söderut, med fyra små boxar. Ett enda rum i stallet var isolerat (det som nu är västra

sadelkammaren). Mycket har hänt sedan dess.

Likvagnsskjul blev lada

Höet hade man först inne i stallet, där nu östra sadelkammaren ligger. Men i början av 1980-talet donerades magasinet som nu står vid Sleipners parkering. Det är idag redskapsbod, men användes först som förvaring åt höet.

Redskapsboden fick klubben i samband med att Edlagården skulle byggas. Det var då ett förråd som frivilliga brandkåren disponerade och låg på Mek Mattes gränd. Dåvarande stadsarkitekt Folke Wickström tipsade Sleipner om att

När ridklubben flyttade in fanns bara plats för fyra hästar i stallet, men vinkeln som efter några år byggdes på söderut gav plats åt betydligt fler hästar.

Den enda gamla byggnaden på Sleipner är redskapsboden vid parkeringen. Den finns på fotografier från Nygatan på 1920-talet – då som församlingens likvagnsskjul.

förrådet var tillgängligt och lättflyttat. När det flyttades hittade man gammal ammunition i grunden, troligen från andra världskriget. Det fyndet blev mycket omtalat i tidningarna. Och huset hade flyttats förr, det finns bilder på det från början av 1900-talet, då det stod på Nygatan strax väster om Bio Savoy. Då var det likvagnsskjul, med betydligt större portar än idag, och användes av Mariehamns församling.

I Espholm fanns det en ridbana och en hage. Båda förvandlades till lervälling på hösten och isbana på vintern, så under stor del av året var det bara skritt som gällde. När sedan den nya ridbanan anlades blev det bättre, men också den var periodvis hårdfrusen och förrådskt hal.

Ridläger

Första ridlägret som Sleipner ordnade hölls 1975 på Folkhögskolan i Finström. Då reds hästarna dit – utom ridläraren Agneta Zimmers häst Pokeri, som just blivit halt, och som hon istället ledde hela vägen. Men under lägret blev han bra igen och kunde ridas hem. Sedan dess har det hållits många ridläger, både på Naturbruksskolan i Jomala och på anläggningen i Espholm.

När det nya stallet skulle byggas 1993 fanns det först med en övernattingsdel i byggplanen, men det ströks bort av ekonomiska skäl. Så när det har varit ridläger på anläggningen i Espholm har värmerummet i ridhuset fungerat som sovsal. Man håller också vissa sommarläger utan övernattnig. ☐

Snabbast av alla – Sleipner

Det var min mamma som föreslog namnet Sleipner för ridklubben, berättar Christina Hedman-Jaakola, medlem i styrelsen för Ridklubben Sleipner från allra första början och dess ordförande under några år i början av 1970-talet.

Hon hette Kerstin Wikeström-Hedman, var född år 1900 och en mycket bildad människa. Hon visste att det fanns en snabb, åttabent häst i den gamla asamytologin, och tyckte att det var ett lämpligt namn. Sleipner – eller ibland Sleipnir – var enligt myterna guden Odens häst och kunde galoppa snabbare än någon annan häst, till och med snabbare än vinden. Han kunde också förflytta sig både på marken, till havs och i luften. Han var stor och grå och mycket älskad av sin ägare.

Maggie Selin – en eldsjäl

Hälsosystemen Maggie Selin flyttade först till Åland 1955, men flyttade sedan ut i världen och bodde bl.a. i Paris innan hon återvände till Åland och jobbet som verksamhetsledare för Röda korset.

Maggie var ensamstående och ägnade mycket av sin tid och sitt engagemang åt ridklubben Sleipner där hon bl.a. var ordförande under åren 1975-1979. I föreningens styrelse satt hon mer än dubbelt så länge, och engagemanget var stort även efter att hon lämnat styrelsearbetet.

Maggie har målat den stora tavla som hänger i det stora sällskapsrummet på Sleipner, och som också utgör denna publikations pärmar. Den föreställer olika händelser i klubbens historia, alla infogade i samma bild.

Hennes häst Fang har fått ge namn till den tävling – Fang Cup – som traditionellt alltid hållits på annandag

Hans far, en stor och stark svart hingst, tillhörde en jätte och hette Svadilfare, och hans mor var den sluge men opålitlige Loke som förvandlade sig till ett grått vackert sto för att locka bort Svadilfare från sin ägare. När fölet Sleipner var fött skänkte Loke det till Oden.

På vikingatiden lämnade alltid bönderna en kärve säd kvar till Sleipner i hopp om att inte Oden skulle hemsöka dem, och det var ett bruk som levde kvar ganska länge i vissa jordbruksbygder, långt efter kristendomens intåg.

På gamla gotländska bildstenar finns det en åttabent häst avbildad och man tror att det ska föreställa Sleipner.

Den åttabenta hästen på Ridklubben Sleipners logotyp är ritad av Richard Palmer, efter en skiss gjord av Harriet Öfverström-Snickars. ☐

Maggie Selin, med sin häst Fang som gett namn åt tävlingen Fang Cup, som fortfarande anordnas på Sleipner varje år, och med sin tax Ruska. Fotot från Nya Åland 1984.

påsk. Det var en klubb tävling i både hoppning och dressyr som bara fick ridas på klubbens hästar. Tävligen har tyvärr inte arrangerats på några år nu.

Maggie avled 2008 efter en längre tids sjukdom och kan tyvärr inte vara med och fira Sleipners 50 år. ☐

Hamlet, född 1966, till Sleipner 1972, valack, welsh pony, såld till Berit Österlund i Geta 1978. Sleipners första egna häst. Foto: Sleipners arkiv

Skjóna fra Hvoli, född 1972, till Sleipner 1979, sto, skäck, islandshäst. Fick fölet Juni den 1 juni 1980. Söld 1993 till Catrin Schönberg. Foto: Privat

StreetBoy, född 1982, till Sleipner 1989, valack, skimmel, danskt halvblod, såld 1999 till Sven Löfström. Foto: Sleipners arkiv

En del av alla hästar kommer att minnas vi alltid att

Alla kommer att sakna någon häst på detta uppslag. Alla hästar som funnits på Sleipner är förstas värda att minnas, men alla får inte plats bland de 22 vi har valt ut till denna presentation.

Elan, född 1986, till Sleipner 1995, valack brun, new forest, såld 2005 till Pia Eriksson. Foto: Sleipners arkiv

Alice, född 1998, till Sleipner 1999, sto, fux, welsh cob/ svenskt halvblod. Fortfarande i verksamheten på Sleipner. Foto: Sleipners arkiv

Hokus Pokus, född 1992, till Sleipner 2003, valack, skäck, svenskt halvblod. Gick i pension hos Ulrika Sundblom-Korpi 2015. Foto: Sleipners arkiv

Othello, född 1969, till Sleipner 1973, valack, danskt halvblod, mörkbrun, död i hagen 1977. Foto: Privat

Ofelle - Offe, född 1974, till Sleipner 1979, valack, brun med ål, gotlandsruss såld 1993 till Nagu. Foto: Sleipners arkiv

Anthrax - Ante, född 1984, till Sleipner 1990, valack, skimmel, connemara, såld 2001 till Nadja Jansén. Foto: Sleipners arkiv

Paquiba, född 1977, till Sleipner 1988, sto, brun, svenskt halvblod. Söld till Erica Danielsson 1996. Foto: Sleipners ar

Emil, född 1985, till Sleipner 1993, valack, ljusbrun, svenskt halvblod. Tände och släckte lampor i stallet. Till slakt 2000. Foto: Sleipners arkiv

Stockmossens Kate, född 1987, till Sleipner 1997, sto, brun, connemara såld 2010 till Anki Lind. Foto: Sleipners arkiv

Vallas Emilio, född 1994, till Sleipner 2000, valack, svart, welsh cob, såld till Johanna Johns 2014. Foto: Sleipners arkiv

Kotimäenen Hans - Hasse, född 1997, till Sleipner 2005, valack, skimmel, cob, enögd. Togs bort 2016 bl a pga dåliga tänder. Foto: Sleipners arkiv

Romeo, född 1969, till Sleipner 1973, valack, tigrerad, knabstrupper, såld tillbaka till Sverige 1974. Avkastarkung. Foto: Privat

Indeed, född 1980, till Sleipner 1987, valack, mörkbrun m vita strumpor, svenskt halvblod, såld 1999 till Rebecka Eriksson. Foto: Sleipners arkiv

Orion, född 1984, till Sleipner 1991, valack, brun, svenskt halvblod. Kom med Landå från Skåne, och såldes 2001 till Anja Karlsson och Tony Nordlund. Foto: Sleipners arkiv

Landå, född 1986, till Sleipner 1991, valack, brun, svenskt halvblod. Kom med Orion från Skåne, och såldes 2001 till Anja Karlsson och Tony Nordlund. Foto: Sleipners arkiv

Cyril, född 1985, till Sleipner 1993, valack skäck, tinker, såld 2004 till Sandra Gustafsson. Foto: Sleipners arkiv

Ivory, född 1993, till Sleipner 1997, valack, brunskimmel, highland pony. Pensionerad i december 2017 efter 20 år. Foto: Sleipners arkiv

Baloo, född 1992, till Sleipner 2000, valack, svettfux, holländskt halvblod, såld 2009 till familjen Öhman. Foto: Sleipners arkiv

Michelangelo - Nisse, född 2002, till Sleipner 2007, valack, fux, hannoveranare, såld till Josefin Hansson 2016. Foto: Sleipners arkiv

Det har funnits föl på sleipner!

Juni föddes 1 juni 1980 av islandshästen Skjöna, skäck, som köpts in till klubben utan att man visste att hon bar på föl. Troligen betäcktes hon under mellanlandningen i Norge på vägen från Island, eftersom ägaren på Island inte kände till att hon var dräktig. Fölet såldes i november samma år till Lolita Söderman, som sedan sålde henne vidare.

Foto: Privat

Gunnvor föddes i januari hos Linda Elmvik, då Aatonen, 1998. Mamman, korsningsponny Daisy, mörkbrun, hade köpts dräktig till Sleipner strax före. Gunnvor var kvar på Sleipner något år innan ridläraren Ellinor Grahn tog henne till Sverige för utbildning. Hon såldes 2001 till Krister Bengtsson i Tollarp i Skåne. Foto: Privat.

Giveme var ett föl som av misstag kommit till genom en betäckning av en lippizaner och en travare och hon skänktes till Ridklubben Sleipner från Sverige 2001. Efter ett halvår beslöt klubben att inte satsa på att utbilda Giveme till ridskolehäst utan skänkte henne till Nina Andersson i Södersunda. Senare ägdes hon av Erica Danielsson och hos henne döptes hon om till Neas Iora, men kallades för Grällan. Foto: Privat

Misty kom tillsammans med sin mamma, korsningsponny Madonna, skäck, som såldes nyförlöst till Sleipner 2003. Misty bodde med sin mamma på Sleipner under sitt första dryga halvår men återgick sedan till säljaren. Madonna var kvar på Sleipner till 2005 då hon såldes till Jeannette Eriksson på Stall Joy. Foto: Sleipners arkiv

Majsan stod plötsligt nyfödd i spiltan en helgmorgon i maj 2006 när stallflickorna kom för att frukostmata och mocka. Stoet Heidi, korsningsponny, gulskimmel, var dräktig när hon köptes utan att någon på Sleipner visste det. Både sto och föl gick tillbaka till säljaren.

Foto: Sleipners arkiv

Dramatiska dödsfall bland hästarna

Othello, född 1969, valack, mörkbrun, svenskt halvblod, var klubbens andra häst och kom till Sleipner 1973. Han var alltså med redan på Norrböletiden. Othello och en annan häst blev skrämde en sommarnatt i hagen på Espholm. Othello trampade fel i sin vilda flykt över stock och sten, och slet sönder knäleden i ena bakbenet. Han fick avlivas på plats. Detta hände 30 augusti 1977. Bilden från hopptävling med Sussi Lindholm (Hellsten) i sadeln. Foto: Privat

Ripin Tyttö, Rippi, född 1974, var en finnhäst som köptes till Sleipner 1979. Hon fick tarmvred, och nödslaktades på stallbacken i september 1981. När veterinären valde att skära upp henne för att utröna den mer exakta dödsorsaken hittades en stenkalkliknande klump, stor som en knuten näve, i hennes tarm. Foto: Privat

Painkiller "Killen", född 2006, estnisk valack, var inte sjuk en dag under sina sex år på Sleipner - inte förrän han fick akut kolik 10 december 2017 och måste tas bort till allas stora sorg. Foto: Sleipners arkiv.

Alexander II, född 1980, valack, skimmel, connemara, kom till Sleipner 1986. Han skrämde av ett lågt flygande plan över stallplanen där han stod bunden, och slet av ribban han var fastbunden i. Den lyckades han få i magen så illa att han förblödde på stallbacken. Detta hände den 14 maj 1988. Foto: Sleipners arkiv

Daisy, född 1992, brun korsningsponny, var dräktig när hon köptes till Sleipner 1998. Hon födde fölet Gunnvor (th) i januari och hämtade sig bra från det, men skadade sig, förblödde och dog i hagen på sommarbetet på Järsö ett halvår senare. Foto: Privat

Davinci "Danne", född 2000 kom till Sleipner 2004, svenskt halvblod, valack, fux. Han tjänstgjorde som polishäst tillsammans med Michelangelo, Nisse, under flera Rockoff. Han var i dåligt skick i boxen på söndagsmorgonen den 4 januari 2009, när stallflickorna kom för att mata och ta ut hästarna. Ridskolechef Mia Andersson kom till stallet och kunde konstatera att han hade blå slemhinnor och 90 i puls mot normala 28-40, och absolut inga tarm ljud, alltså sannolikt kolik med efterföljande tarmvred. Tillkallad veterinär gav smärtstillande, men utan effekt, han blev bara sämre och måste avlivas på planen bakom stallet. Foto: Lasse Karlsson

Sleipners ridhus utvecklade ridsporten

Utan Sleipners ridhus hade det aldrig blivit något av ridsporten på Åland. Det säger Ken Lemberg, drivande bakom ridhusbygget på Espholm i början av 1980-talet.

Själv hade han börjat med hästar tillsammans med tjejgänget i slutet av 1960-talet. Vi var två killkompisar som inte platsade i hockeylaget, berättar han. Vi testade på konstakning istället ett sportlov när det kom någon från Stockholm och höll en kurs, men sen fanns det ingen tränare på Åland. Min kompis hade börjat hänga med tjejerna på stallet, så jag följde med, och så blev det.

Ken var bl.a. med och red hästarna från stallet i Norrböle till Espholm. Jag red Romeo, avkastarkungen, och just innan vi var framme, där kolonilotterna ligger idag, skulle vi hoppa över ett dike, men det var bara jag som hoppade, och Romeo vände tillbaka mot Norrböle. Vi fick inte tag i honom förrän vid Gröna udden, minns Ken.

Första planerna 1977

Planerna på att bygga ett ridhus vid Sleipners stall i Espholm förekommer första gången i protokoll från 1977. Det skulle förlänga säsongen, man skulle kunna rida också när det var kallt och mycket snö och is, men staden var då ännu inte riktigt mogen att göra den här typen av stora investeringar.

Det fanns både ridbana och hage i Espholm när klubben flyttade dit, men under en stor del av året var både ridbanan och hagen en enda lervälling, och när det frös på var det isbana och omöjligt att rida på. Här klafsar Camilla Nyberg-Selander och Gunilla Pettersson (nu Holmberg) ut efter hästarna i hagen. Bilden från Ålandstidningens arkiv.

På den tiden bodde ännu Ken i Sverige, där han just köpt sin första häst, men 1980 vände han tillbaka till Åland, och började engagera sig i att det skulle bli ett ridhus i Espholm.

Vi ville ha ridhus och samtidigt ville hockeyspelarna ha konstfruset, så vi hade lite konkurrens om pengarna, och vi gjorde växelvis uppvaltningar till staden, berättar Ken. Och staden satte in både ridhus och konstfruset i långtidsbudgeten, men hur det var sköts byggena alltid längre fram i långtidsbudgeten vid varje budgetförhandling.

De var nog helt välvilliga, men det fanns inte pengar, påpekar Ken. Vad gällde ridhuset kunde vi ju visa på att ridsporten var den i särklass största tjejsporten, så vi hade lite fördel där. Statistik från den här tiden visar att det bara var fotbollen som engagerade fler ungdomar överhuvudtaget och ridsporten var mycket större i antalet utövare än både redskapsgymnastik, tennis och hockey.

Klubben byggde själv

Till slut blev det en överenskommelse om att ridhuset skulle byggas av ridklubben Sleipner, men att staden skulle gå in och ta över när det var färdigt. Så Sleipner gjorde en budget och tog lån och började byggandet 1984.

Ken Lemberg var ordförande för ridklubben Sleipner 1985 när Ålands första ridhus invigdes.

Jag hade ju sett hur man byggde i Sverige och blivit inspirerad av det, berättar Ken. Så ridhuset har en inbyggd bevattning av banorna, och en fasad sarg runt om som ger utrymme för ryttarens ben även om hästen går ända ut i kanten. Bevattningen fungerade dock inte riktigt i början, eftersom det var för dåligt tryck i vattenledningarna ned till Espholm på den tiden, och det krävs mycket tryck att få upp vattnet i de fyra sprinklerledningar som sitter i taket.

Ridhuset byggdes också med en konstruktion av limträbalkar med stålstöd som aldrig tidigare hade byggts på det viset i Finland, men som gör det till en väldigt luftig byggnad, och så lade vi tak i ett särskilt material som gör att snön inte rasar av så lätt. Det brukar annars skrämra vettet ur hästarna när snön börjar rasa av taken, och vettskrämda hästar är inte så bra att ha under en lektion, säger Ken.

Talkoarbete

Mycket av arbetet gjordes på talka, och Ken minns särskilt hur man målade ytterpanelen en helg i december 1984. Det var många löpmeter bräder som skulle målas, och de målades innan man spikade upp dem. Det hann bli mörkt innan arbetet var klart. Vi var bara tre vuxna, Evald Jansén, Matts-Erik Ceder och jag, och så ett stort antal provrörsbarn...ja, Evald kallade dem så eftersom de inte hade några föräldrar som hjälpte till med talkan, det var bara Matts-Eriksom var där med sin dotter Åsa.

Bygget blev totalt 30 000 mk dyrare än budget, och den merkostnaden betalade inte stan, men hela det budgeterade beloppet, 800 000 mk, tog stan över, och klubben blev skuldfri.

Invigningen av ridhuset hölls i april 1985, och det var ett storstatligt firande med uppvisning både av Kyra Kyrklund, Finlands OS-ryttare i dressyr, och av FM-hopparna Christina Procopé och Karl Fazer.

Hästar hela livet

Ken har hållit på med hästar under hela livet, först med tävlingar och sedan med avel. Första stoet han köpte från Kalmar län 1977 blev mor till fyra föl.

Jag hoppades få en brun hingst på 168 cm mankhöjd att tävla med, men det blev tre skimmelston på 160 cm, skrattar han. Och så den sista som blev en fux. Hon står fortfarande i stallet i Vesterkalmare, 27 år gammal, frisk och pigg.

Engagemanget i Sleipner släppte Ken när han kände att klubben gick en annan väg än den han var mest intresserad av. Jag ville att man skulle integrera privatryttarna mer, och inte bara satsa på ridkola med ridskolehästar, men det fick jag inte så mycket gehör för på den tiden, så då blev mitt engagemang i klubben lite mindre. Men nu har jag en dotter som rider lektion regelbundet på Sleipner, så cirkeln är väl sluten, skrattar han. □

Den finländska OS-ryttaren Kyra Kyrklund red en uppvisning i dressyr som en del av invigningsprogrammet i det nya ridhuset. Här ett klipp ur Nya Åland från den 15 april 1985

Ken Lembergs dotter Andrea är nu aktiv och rider på Sleipner, så cirkeln är sluten. Här med pappa utanför ridhuset som han var en drivande kraft att få till stånd.

Tre dagar i veckan harvas ridunderlaget i ridhuset.

Värmerummet i västra delen av läktaren i ridhuset isolerades och inreddes så småningom, och fungerade först som mötesrum, senare som sovsal under ridläger

Agneta Nyman (Zimmer): Kom i Dahlmans slaktbil

Det fanns få hästtransporter på den tiden, berättar Agneta Nyman, som hette Zimmer i efternamn när hon som 19-åring kom med sitt bohag och sin häst Pokeri till Ridklubben Sleipner 1974 i en av Dahlmans slaktbilar.

Och anledningen till att det blev just Sleipner och Åland efter utbildningen till ridinstruktör i Ypäjä var att hon här kunde få en boxplats åt sin häst.

Agneta blev ridklubbens första anställda utbildade ridinstruktör – före det hade det mest varit unga hästflickor från Finland som kommit och bott i stallen hos Erik Ahlqvist i Norrböle eller tillfälliga instruktörer som kom över en helg från Sverige.

Det var ett primitivt stall som hon kom till, med många fler inneboende än hästarna. På den tiden gav man hästarna okrossad havre som kraftfoder, och eftersom en del av havren inte bröts ner i tarmen på hästarna drog det många råttor.

De fanns överallt och till slut måste hälsoinspektören komma och lägga ut råttgift för att minska ner på antalet, berättar Agneta.

Den enda byggnad som fanns på Sleipner när Agneta kom var det gamla stallen, det som nu är privatstall. Och det var

ett mycket mindre stall – en avlång byggnad, utan vinkeln söderut – med mindre boxar. Ett enda rum i stallen var isolerat – det som nu är västra sadelkammaren, ca 9 kvm govlyta. Där var mitt kontor, sadelkammare, matplats och umgängeslokal, allt på samma ställe, berättar Agneta. Och så hade vi ett utedass. Vi hade inte heller några maskiner utan allt gjordes för hand. Och klubbens ekonomi var mycket ansträngd och minsta lilla utgift, om det så gällde pennor och suddgummin, måste vara noga genomtänkt och väl motiverad.

Men ungdomarna var fantastiska, säger Agneta. De gnällde aldrig över detta, utan tyckte att det viktigaste var att man tog hänsyn till hästarna. Det, att sätta hästen främst, var kanske det viktigaste som jag hoppas att jag lyckades lära ut under min tid här och jag blir fortfarande glad när jag tänker på vilken entusiasm och bra stämning det var här på stallen. Och det fanns mycket som behövde talkoinsatser. Att skaffa hö var t.ex. inte det lättaste på den tiden, eller strö. Ofta var det inte så bra kvalitet på höet heller, och Agneta ådrog sig men för livet när hon andades in mögelsporer från dåligt hö och damm från ridbanan.

När det sedan så småningom blev ekfås

Agneta på sin häst Pokeri på den nyss anlagda ridbanan någon gång i början av 1970-talet. Foto: Privat

på ridbanan, så reagerade jag väldigt kraftigt mot det dammet och blev riktigt dålig, berättar Agneta.

Det var den huvudsakliga anledningen till att Agneta lämnade jobbet som ridinstruktör, men lämna umgänget med hästar gjorde hon inte utan har fortfarande häst. Men jag måste ha friskluftsmask när jag fixar med den i stallen. Hästar har jag inte problem med, men dammet från hö och strö och ridunderlag är besvärligt, berättar hon. ☐

Roland “Rolle” Holmström: På Sleipner under tre decennier

Agneta Nyman betydde oerhört mycket för min utveckling som ryttare och för mitt intresse för hästar, säger Roland “Rolle” Holmström som jobbade till och från på Ridklubben Sleipner mellan 1978 och 1992.

Jag började rida som 13-åring, och direkt efter nian började jag jobba som stallskötare på Sleipner. Jag visste att det var det här jag ville jobba med, men min pappa drev på att jag skulle skaffa mig en utbildning, så jag gick kockutbildningen på yrkesskolan. Den utbildningen var väldigt bra att ha när jag sedan skulle vidareutbilda mig inom hästporten – så han hade väl lite rätt, pappa, säger Rolle.

Den stora drömmen var att bli veterinär, men finskan räckte inte till, och man åkte inte till Sverige och gick på gymnasium på den tiden, så det förblev en dröm.

Efter kockutbildningen jobbade Rolle ett par år i det yrket, men passade på att gå en hästskötareutbildning på Strömsholm i Sverige under våren 1984, och kom sedan tillbaka till Sleipner på en blandad tjänst som stallskötare och ridinstruktör 1985.

Sussi Bomansson och jag jobbade tillsammans och vi delade på alla arbetsuppgifterna, berättar han.

Rolle jobbade mycket med handikapp-ridningen på Sleipner redan från början. Till och med när jag annars jobbade som kock höll jag kvar de lektionerna, de kändes särskilt angelägna, och vi nådde stora framgångar med nordiska mästarer under flera år.

1987 tog han tjänstledigt och utbildade sig till ridinstruktör på Strömsholm. När han återkom till Sleipner var han sedan både ridinstruktör och skötte all administration. Men det var lite som att byta arbetsgivare varje årsmöte. Det fanns röststarka föräldrar som hade lite kunskap och mycket åsikter, och det blev lite tungrott mot slutet, säger han.

1992 startade han och Mia Lindroth upp den privata ridskolan Aftonsol i hennes pappas föräldrahem i Tellholm. Det blev förstas en konkurrens, men jag tror det totalt sett var bra för ridsportens utveckling på Åland. ☐

Rolle har nyligen tagit över Aftonsol själv och fortsätter utveckla verksamheten. Foto: Privat

Fanny Littorin: De ungas engagemang viktigast

Jag jobbade med att få de äldre ungdomarna att ta ansvar för de yngre, att dela med sig av vad de kunde och engagera dem som hjälpledare, säger Fanny Littorin.

Fanny är utbildad ridskolechef, instruktör och beridare från Storbritannien och kom till Åland från ett jobb som ridskolechef i Sverige där hon varit på flera olika ridsklubbar.

Det skulle inledas ett samarbete mellan lantbruksskolan på Åland och Sleipner för en särskild hästskötarlina, och man sökte någon som kunde leda en sådan integration. Jag sökte tjänsten och fick jobbet som ridskolechef på Sleipner med detta som ansvar, berättar hon.

Rolle Holmström hade nyligen lämnat Sleipner för att starta sin egen verksamhet, och Fanny fick därför börja med att organisera om utbildningen även på Sleipner.

Vi strukturerade om ridutbildningen ganska mycket – graderade och gjorde olika nivåer på grupperna, och såg också till att man kunde börja ta märken.

Susan Bomansson (Sussi Karlsson):

Satte banrekord som 15-åring

Sussi Karlsson, som hon hette då, satte nytt banrekord i Norrböle när hon debuterade som travkusk som 15-åring, och slog travgubbarna med häpnad.

Jag började rida på Sleipner som 9-åring, berättar hon, och var frivillig stallarbetare alla helger. Man bodde nästan på stallen. På den tiden bodde hon i Östernäs, och när familjen flyttade till Toböle och började med travhästar när hon gick i femman blev det en egen häst – Pirat – som hon hade med sin syster. Och förstas travhästarna.

Direkt efter nian började hon jobba som stallarbetare på Sleipner, men efter ett tag började hon längta ut i världen. Jag visste att Kyra Kyrklund var en framgångsrik ryttare och att hon tränade i Tyskland, så jag ringde helt enkelt upp henne och frågade om hon kände till någon i Tyskland som behövde en stalljobbare. Idag hade jag aldrig vågat göra något sådant, skrattar Sussi.

Hon fick komma till Helsingfors och provrida för Kyra Kyrklund innan hon ville rekommendera henne för något jobb, och då utsattes Sussi för ett prov. Jag gjorde något fel, och Kyra började råskälla på mig och säga att jag inte skulle tro att jag var något bara för att jag kom från

Det var också under Fannys tid som man införde skötarsystem – före det kunde barnen få vara putsare och hantera hästarnas utrustning, men nu fick man också lära sig att borsta, fläta manar och annat pyssel med hästarna.

Teorilektioner var också något nytt, där ungdomarna fick lära sig mycket mer om hästens skötsel. Sen var det några flickor som var särskilt intresserade, engagerade och som lade ner mycket ideellt arbete på stallen, berättar Fanny. Och de belönades med extra träningar och möjlighet att börja tävla på ridskolehästarna. De kallades Fannys guldklimpar.

Men Fannys tid på Sleipner förmörkades också av ekonomiska problem. Dels hade man besvär med eftersläpande kostnader för bygget av det nya stallen, dels fick man en dom emot sig i Åbo skatterätt, där man först blivit momsbefriad eftersom man var en ideell förening, men där det beslutet överklagades och man blev retroaktivt betalningsskyldig.

Fanny Littorin jobbade fyra och ett halvt år på Sleipner, och mycket hann hända

Idag jobbar Fanny Littorin med fysioterapi på hästar. Foto: Privat

under den tiden, och när hon slutade var det många av ungdomarna som saknade henne.

Min dotter började studera i England 1995, och jag ville kunna vara närmare henne, berättar Fanny. Så därför har jag sedan dess ägnat mig åt fysioterapi på hästar, ett jobb som har hela Europa som arbetsfält eftersom jag främst behandlar och friskvårdar tävlingshästar på olika ställen. ☐

Unghästen Hardy och Susan Bomansson. Foto: Privat

timlärare i några år, men 1999 skaffade vi sex tinkerhästar och inledde egen ridverksamhet i Kvarnbo, både turridning och så småningom ridlektioner. Det höll vi på med till 2005, men nu har vi bara två egna hästar i stallen, och två inhyrda.

Men familjen har 70 mjölkkor i lösdrift och bedriver ett ekologiskt lantbruk. Jag väntar hela tiden på att jag ska få tid att börja rida med ordning igen, och jag har en unghäst som jag har börjat jobba med, Hardy, från Mia Anderssons uppfödning, men hittills har det inte riktigt hänt, ler Susan Bomansson. ☐

Jag jobbade först på Aftonsol, och sedan var jag tillbaka på Sleipner under Fanny Littorins tid. Jag fortsatte sen att vara

Sussi Hellsten (Lindholm):

Aktiv i klubben under 49 år

När Sleipner fyller 50 år fyller Sussi Hellstens engagemang i klubben 49 år, och hon ses fortfarande så gott som dagligen nere på stallet.

Jag var på en vårfest i ridskolans regi i Norrböle 1969, och tyckte att det såg så roligt ut att jag tjatade mig till att få börja rida, 9 år gammal och jätterädd för de stora tjejerna som var tuffa och inte alltid hade tålmod med oss småtingar.

Familjen bodde på Ringvägen och flera gånger i veckan cyklade Sussi ensam ut till travbanan i Norrböle. Det blev mycket närmare när stallet flyttade till Espholm! säger hon leende. Och där jobbade hon sedan som frivillig kraft i stort sett all ledig tid hon hade under skoltiden.

Stallskötare och ridskolechef

Efter studenten 1981 blev Sussi anställd som stallskötare på höstar, vintrar och vårar, men på sommaren blev hon permitterad när hästarna var på bete, så då jobbade hon åt stan. Efter några år på detta sätt och en sommar på Lilla Holmen blev hon ansvarig där, och lämnade anställningen på Sleipner, men fortsatte att vara på stallet på fritiden, både som extra stallhjälp och som instruktör.

På Lilla Holmen jobbade hon i 10 år, och under den här tiden skaffade hon också hästen Zuriel tillsammans med Catrin Schönberg, en häst de vann många tävlingar med på Sleipner.

När Rolle Holmström slutade som ridskolechef 1992 hade Sussi jobbat ett tag på Sleipner igen, som stallskötare och instruktör, och hon blev nu ridskolechef, med Catrin som ekonomiansvarig och Nina Johannesson som stallansvarig.

Det var en tillfällig lösning – jag hade ju ingen formell kompetens, och det var klart att klubben letade efter någon med utbildning, säger Sussi. Hon fortsatte att arbeta under Fanny Littorins tid som chef, och även efter att Fanny försvann, men 1997 sade hon upp sig, och 1998 började hon jobba på 4H-gården där hon var kvar i 19 år.

Trots att hon under den här tiden hade ett annat jobb var hon fortfarande så gott som dagligen på Sleipner. Jag har alltid hållit spridda lektioner här, både i egen regi och i klubbens, och hoppat in som stallhjälp när det behövs. Döttrarna Ulrika och Nadja har också ägnat mycket tid åt ridning på Sleipner, och Sussi satt dessutom i Sleipners styrelse under flera

Sussi Hellsten på Sleipner med familjens halvblod Loove.

år, och syns alltid som funktionär när det ordnas evenemang och tävlingar. Och så bor ju numera familjens halvblod, den 17-årige Loove i privatstallet sedan några år.

Under många år hade hon sina hästar hos Maggie Selin i Knutsboda. Först Zuriel, och sedan den från Sleipner pensionerade ponnyn Gangster, och efter Maggies död hade hon hästarna i ett annat privatstall i Lemland där hon bor, men så försvann stallkamraten för Loove för ett par år sedan, och då valde Sussi att flytta honom till sällskapet i privatstallet på Sleipner istället. Det är utmärkt bra ordnat med servicen i privatstallet här, säger Sussi, som sedan januari 2018 är tillbaka som anställd på Sleipner - idag som stallvärdinna. ☐

Marianne Lagerholm med hästen Agent. Foto: Marie Tjäder

hon sig en ny sport. Marianne är nu medlem i det svenska masterlandslaget i drakbåtspaddling, och var med och tog silver i EM i Ungern i somras. Det gäller att välja en sport som ingen annan håller på med – då kan man komma långt, ler Marianne.

Trots att det innebär mycket träningsresor till Sverige har hon inga planer på att flytta tillbaka igen. Jag trivs väldigt bra här på Åland, säger hon. ☐

Sedan återvände hon till Åland och jobbet som busschaufför. Och så skaffade

Bara hälften till nytt stall – men det räckte

Jag befann mig på hemväg från Brändö, när jag plötsligt blev uppkallad till bryggan på skärgårdsfärjan. Det här var före mobiltelefonernas tid. Jag var säker på att det hade hänt något hemskt med familjen, men det var en reporter som ville veta om jag var besviken över stadsfullmäktiges beslut om att Ridklubben Sleipner bara skulle få hälften av vad man ansökt om för att bygga nytt stall.

Så berättar Sune Alén, ordförande i ridklubben under den tid då planeringen av det nya stallet pågick. Jag hade varit på stugan och visste inte något om vilka beslut som fattats, men svarade snabbt att vi inte alls var besvikna. Vi hade aldrig någonsin haft så mycket pengar förut. Som det skulle visa sig gick det att bygga ett nytt stall också för halva antalet miljoner.

Strök bort övernattningsdelen

Vi hade haft långtgående planer på en övernattningsdel där vi skulle kunna ha kursverksamhet och ridläger, men de planerna fick nu stryka på foten. Det viktigaste var ju att vi fick en tillräckligt stor stalldel, och sociala utrymmen där elever och lärare kunde vistas, gå på toaletten och duscha.

Ett nytt stall var dock inte det första bygget på Sleipner för Sune Alén. Före det hade han och styrelsekamraten Jocke Roiha arbetat ideellt med att inreda och isolera värmerummet i ridhuset. Det hade inte rymts inom ridhusbygget – läktaren fanns, men inget isolerat rum där, och det var kallt på vintern för både föräldrar och barn att stå på yttre läktaren.

Började rida som vuxen

Sune Alén började rida i mogen ålder 1986, och redan efter ett par år var han ordförande för föreningen. Det var min dåvarande hustru Gunilla som tog mig till Sleipner. Vi var båda nybörjare, men hon hade varit här på ett arbetsplatsbesök, och blivit helfrälst. Så vi höll på ett par år och red i en vuxengrupp på fredagkväll. Ett utmärkt sätt att inleda helgen, säger Sune.

Men jag var alltid ganska rädd för de stora hästarna, jag ville helst rida ponnyn Hype, men han var för liten för mig, tyckte de. Så småningom köpte familjen också en egen ridhäst – halvblodet La Femme från Finland.

Vi kunde alldeles för lite egentligen, så det var bra när hon efter ett par år fick komma till Victoria Rosenqvist i Eckerö. Där utvecklades hon enormt och har

Sune Alén var ordförande för Sleipner när planerna för det nya stallet fastställdes, och han är nöjd med resultatet.

sedan vunnit stora framgångar både som dressyrhäst och hopphäst.

Medgrundare till Alenskür

Sunes förtjusning till hästar med lite lägre mankhöjd var en bidragande orsak till att han sedan också var med och grundade och ledde Ålands islandshästförening, Alenskür.

Namnet har inget med mitt namn att göra, det ska vara isländska och betyda åländsk. Idag har Sune helt lämnat hästlivet, men det väcker viss längtan när han besöker stallet. ☐

Marianne Lagerholm:

Från SL-buss till sleipner

Marianne Lagerholm kom som ridinstruktör till Sleipner under en turbulent och stökig tid, men var lugn och beslutsam och ledde in Sleipner på rätt spår igen.

Jag såg en annons i tidningen Ridsport, och var trött på mitt gamla jobb så jag sökte. Efter anställningsintervjuen åkte jag hem till Upplands-Bro, och när de ringde från Sleipner och gav mig jobbet blev det "Ojdå, hur gör vi nu?" Men Mariannes dåvarande sambo hade inget emot att följa med, så de flyttade till Mariehamn.

Marianne var mer eller mindre uppvuxen på Solna ridskola. Hon började rida där när hon var 4 år, och både hennes mamma och hennes systrar red regelbundet. Hon hade varit ridinstruktör på tillfälliga vikariat i Solna under flera år, och även haft en fast anställning som ridinstruktör på Farsta ridskola.

Med på flytten var också Mariannes häst Maxim. Hans specialitet var att resa sig på bakbenen i alla möjliga lägen, och Marianne imponerade med att bara lugnt sitta kvar i sadeln och ta ned honom.

Det bästa med att jobba på Sleipner var

att hålla lektioner för de elever – på alla stadier – som var ivriga och verkligen försökte göra det man sa åt dem. Och att rida till hästar som var besvärliga, fast det hann man inte så mycket tyvärr.

Marianne var huvudansvarig ridinstruktör på Sleipner de första åren, men det fanns även andra instruktörer. 2006 slutade Marianne på Sleipner och började köra buss igen – på Åland. Jag kände att jag inte hade rätta intresset för allt det som hände runt Sleipner då. Och jag behövdes inte heller på samma sätt. Mia Andersson hade kommit som ridskolechef och ridinstruktör, och dessutom ordnades det en massa tävlingar och fester som man förväntades jobba med på ideell grund, och så långt sträckte sig inte mitt intresse.

Och när jag sedan också måste ta bort Maxim för att han blev obotligt halt så slutade jag mer eller mindre rida. Men inte helt, för efter några år sökte hon sig tillbaka till ridsporten och Värmdö ridskola. Men där jobbade jag bara ett år, berättar hon.

Sedan återvände hon till Åland och jobbet som busschaufför. Och så skaffade

Det viktigaste kom med även i den bantade byggplanen – plats för 16 hästar och en ordentlig del med sociala utrymmen.

Nya stallet under byggnad

Bestutet om finansieringen togs av staden i budgetbehandlingen i november 1992, byggplanerna räknades ned, och i februari 1993 hade man redan grävmaskinen på plats. Foto: Ralf Lindblom

Väggarna i nya stallet är ordentligt armerade. Foto: Ralf Lindblom.

I mars 1993 var huset på plats, och man hade börjat med körbron upp på loftet. Foto: Ralf Lindblom.

Taklagsfesten var den 23 april 1993, och då fick också byggarna, pappa Hans och sonen Kjell Mattsson pröva på att rida på hästarna Paquiba och Streetboy under överinseende av Nina Johannesson och Sussi Hellsten. Foto: Ralf Lindblom.

så blev det

Åtta boxar och åtta spiltor finns det i det nya stallet.

I vattenspiltan kan man ställa upp hästen och spola av den.

Alla hästar på Slepner har sin egen sadel, och en del har t.o.m. skilda dressyr- och hopp saddlar, och för det finns det ett särskilt rum-sadelkammaren.

I anslutning till spiltorna finns skoningsrummet, som både används när hovslagaren kommer, när man vill ställa upp hästen för att pyssla med den, och som värme- och torkrum för blöta täcken.

Ordförande 1993-97

Ralf gick från talkoarbete till rena beslut

När jag började som ordförande var styrelsens och medlemmarnas frivilliga arbete helt nödvändigt för att saker och ting skulle ske: vi hade mängder med talkor, och folk ställde alltid upp, säger Ralf Lindblom som var ordförande under fem år i mitten 1990-talet.

Han började som ordförande för Ridklubben Slepner precis när Rolle Holmström hade slutat och det fanns stort behov av en aktiv styrelse. Ralfs hästintresse hade väckts några år tidigare när hustrun Liselotte efter många års uppehåll återupptog sin ridning och började rida lektioner på Slepner. Även Ralf började rida, både på ett sommarläger och på kvällslektioner under flera år, och han gick också en körkurs för Fanny Littorin.

Jag började hjälpa till med att rusta upp värmerummet i ridhuset för att klubben skulle ha någonstans att hålla möten, berättar Ralf, och jag har alltid varit intresserad av byggen och konstruktioner, så planerna på nytt ridhus intresserade mig också mycket, och jag ombads delta i det arbetet. Min hustru och jag var också relativt mycket anlitade som hästtransportörer, då vi hade en passlig dragbil till Slepners hästsläp, och hade svårt att säga ifrån då hjälp behövdes.

När Ralf tillträdde som ordförande för klubben hade staden just gått med på att gå i borgen för halva den summa man budgeterat för bygget av det nya stallet, och man fick revidera byggplanerna ganska radikalt. Naturligtvis var det mycket vi fick avstå ifrån, säger Ralf. Vi hade ju t.ex. halva loftet inrett med lektionsrum, sovrums och bastu för ridläger, och det fick vi pruta bort, liksom det vagnslider vi hade tänkt ha under körbron till loftet. Inte heller golvvärme i de sociala utrymmena rymdes i budgeten, så det har man fått komplettera med senare. Men vi fick ett bra stall, och tillräckliga sociala utrymmen för personal och ryttare med toaletter och ett sällskapsrum med kök.

Sune Alén, som varit ordförande under arbetet med att ta fram ritningar och annat, hade just avgått, men var med i styrelsen och jobbade vidare framåt, och vi hade ett gott samarbete, säger Ralf. Men det var jag som fick förhandla med byggfirman om vad som skulle ingå i de

Innan nya stallets sociala utrymmen fanns hölls styrelsemötena i värmerummet i ridhuset. Här från ett möte på våren 1993. Sittande från vänster: Caroline Lönngren, Gustaf Nymalm, Susanna Skogberg, Yvonne Eriksson, ordförande Ralf Lindblom, tf ridskolechef Sussi Hellsten, Carola Selenius, Catrin Schönberg, Sune Alén och Liz Karlsson. Stående bakom styrelsen är US: Ulrika Branér (Söderström), Nina Johannesson, Åsa Dahlman, Marika Hamsten (Ekström), Petra Gustavsson och nuvarande ridskolechef Mia Andersson.

nya, nedbantade ritningarna, och vara ordförande i byggnadskommittén.

Ralf tillträdde vid årsskiftet 1993, och grävmaskinerna kom i februari. I mars fanns stora delar av byggnaden redan monterad, och i april var det taklagsfest, så bygget producerades i rasande fart.

Naturbruksskolan

Eftersom övernattningsdelen blivit bortsparat i samband med bygget av nya stallet inleddes ett samarbete med Naturbruksskolan om sommarläger, och även där blev det mycket talkoarbete bland annat med att stängsla nya beten för hästarna.

När den nya ridskolechefen, Fanny Littorin, kom hösten 1993 inleddes också ett annat samarbete med Naturbruksskolan som skulle starta en hästskötarutbildning på skolan. Slepner blev samarbetspart och eleverna kom till ridskolan för praktik. Med Fanny Littorin som chef drogs det igång en rad olika utbildningar, bland annat av ungdomar som sedan kunde ta över ansvaret för de allra yngsta eleverna i stallet, och styrelsens roll blev att bara fatta besluten och sen gjorde de anställda själva arbetet, berättar Ralf.

Ny upphandling

Efter något år gjorde Naturbruksskolan en ny upphandling av samarbetet kring hästskötarutbildningen, och då gick det till Stall Aftonsol. Handläggningen av detta föregicks, som vi såg det, av illvillig lobbying och misstänkt jävsförhållande, vilket i praktiken betydde att Slepner gick miste om vad vår ridskolechef initierat och lyckats få till stånd, säger Ralf.

Samtidigt ändrades momsreglerna i

Finland. På förfrågan fick Slepner först ett besked från skatterätten i Åbo att klubben var momsbefriad eftersom den var en ideell förening. Det innebar att Slepner kunde hålla lägre priser än Stall Aftonsol, som drevs privat, och momsbefrielsebeslutet överklagades därför med motiveringen att det snedvred konkurrensen. Detta fick Åbo skatterätt att ompröva sitt beslut, vilket innebar att Slepner blev skyldig att betala moms, även retroaktivt.

Även här motarbetades vi från lokalt håll tyvärr, säger Ralf. Tingsdomare Gustaf Nymalm, som då satt i styrelsen, och jag gjorde även en skrivelse till dåvarande statsministern Paaivo Lipponen i saken. Vi fick också svar, där han sade sig förstå vårt dilemma, men att han hade svårt att direkt kunna agera i detta ärende. Utöver dessa motgångar började styrelsen få svårt att betala amorteringarna på lånen man tagit för att bygga det nya stallet.

Staden tog över

Styrelsen valde då att låta Mariehamns stad ta över hela anläggningen, så att klubben framöver blev hyresgäst, men det räckte inte för att få ekonomin i skick, utan man såg sig också tvingad att se över organisationen och säga upp alla fyra fast anställda. De erbjöds återanställning på andra villkor, bl.a. med lägre lön, men alla tackade nej till detta.

Redan vid årsmötet 1996 hade jag funderingar på att lämna min plats som ordförande, och vid årsmötet 1997 stod jag inte längre till förfogande för ordförandeposten. Jag tyckte att jag gjort mitt i och med att ridklubben Slepner fått sitt efterlängta nya stall. ☐

Ordförande 1998-2001

Pia ledde en stabil styrelse när hela havet stormade

Jag har många minnen från Sleipner, och alla är inte positiva, men det finns något i grunden positivt med att lära sig att handskas med djur, och min dotter fick så mycket ut av att vara här att det var värt det arbete vi vuxna lade ner på att få det att fungera.

Birgitta "Pian" Eriksson hade aldrig ridit själv i sin ungdom, men när dottern Rebecka började intressera sig för hästar blev hon indragen i Sleipners verksamhet, och från mitten av 1990-talet satt hon i styrelsen. Det var mycket rörigt i ekonomin då, och jag hade en sådan bakgrund att jag kunde hjälpa till att reda upp det hela och få en bokföring värd namnet.

Retroaktiv moms

Från att först ha fått ett förhandsbesked från skattebyrån i Åbo att Sleipners verksamhet inte var momspliktig kom ett nytt utslag att det skulle betalas moms på alla ridavgifter som betalats in, även retroaktivt. Det blev ett hårt slag mot ekonomin, och stora inbesparingar måste göras för att föreningen skulle ha råd att betala. I samband med den uppstädningen sades alla anställda upp, bl.a. ridskolechefen Fanny Littorin, och det blev hästk stämning på stallet från dem som hade velat ha henne kvar.

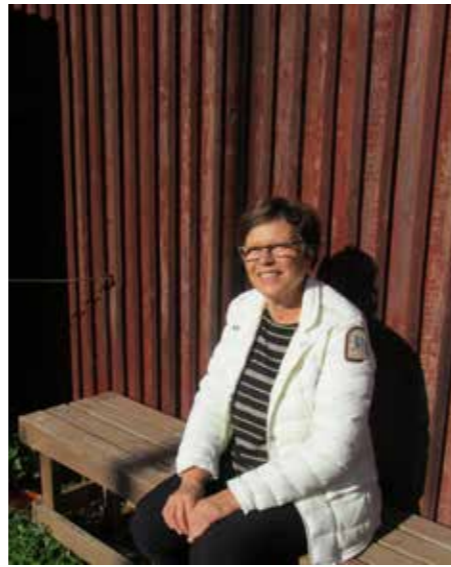
Vi sökte ny ridskolechef och anställde Leila Lindström som gjorde ett stort jobb i det tysta, men som aldrig riktigt blev accepterad av dem som fortfarande längtade efter Fanny Littorin, berättar Pia. Leila Lindström återvände till sitt jobb på landskapsregeringens lantbruksbyrå

efter ett ganska kort tag, och på hösten 1998 anställdes Åsa Nordström som tog hand om ekonomin och Lillian Holmberg som tog hand om stallet, och så var det timplärare som undervisade på lektionerna. Det fungerade, men det saknades kontinuitet och stabilitet i undervisningen så ridskolan letade efter en mer permanent lösning på ridlärarfrågan och hittade Ellinor Grahn från Sverige som kom hit och började jobba. Hon var ung men oerhört kunnig, och ambitiös, minns Pia.

Det var också under den här tiden som Sleipner började ställa krav på Mariehamns stad att behandla ridsporten på samma sätt som andra sporter som hölls i lokaler som ägdes av stan. Bl.a. fick vi staden att förstå att ridklubben inte ska bekosta lokalvården själva om alla andra sportklubbar i stan får sin städning gjord i stadens lokaler av städare anställda av staden, men det gick inte att inordna stallet i stadens vanliga städrutiner så vi fick ett anslag för lokalvård som vi kunde använda för att anställa en som skötte stall och sociala utrymmen.

Effektivt team

Åsa Nordström och Ellinor Grahn var ett effektivt team för nu växte ridskolan hastigt, och under våren 2001 var det över 220 elever varje vecka, och Ellinor var ensam ridinstruktör. Det var för mycket, hon började känna sig sliten och ville ha en assisterande ridinstruktör, och styrelsen gick ut och sökte en sådan. Vi fick svar av en tjej från Sverige, och vi anställde henne och trodde att allt var frid och fröjd, berättar Pia.

Pia Eriksson utanför privatstallet där hon njutit av solen många gånger.

Men en vecka innan hon skulle tillträda tjänsten i augusti ringer hon och meddelar att hon har fått ett annat jobb i stället, och att hon inte kommer. När Ellinor får veta detta meddelar hon att hon inte heller kommer tillbaka från sin semester i Sverige – ett år till som ensam ridinstruktör tänker hon inte utsätta sig för.

Sleipner har en hösttermin som ska börja om en vecka, med över 200 inplanerade elever i veckan, och ingen ridinstruktör.

Nära att ge upp

Då var det nära att vi gav upp och lade ner hela föreningen och sålde bort hästarna, minns Pia. Men efter många och långa diskussioner beslöt styrelsen i alla fall att de enskilda styrelsemedlemmarna personligen tog på sig kostnaderna för vissa av hästarna, att andra såldes bort och att föreningen på så sätt höll kvar kapitalet i form av hästarna, med hopp om att hitta en ny ridinstruktör till våren 2002.

Åsa Nordström lämnade titeln ridskolechef och gick ned i arbetstid. Hon fortsatte att sköta ekonomin men gjorde det möjligt att söka en ny ridskolechef som även kunde ta ansvar för lektionerna. Vi sökte med ljus och lykta, men det var inte lätt. Vi utnyttjade alla kontakter vi hade, men intresset var lågt. Till slut fick vi tips om Kate Steele-Zilliacus, en brittisk hästränare, gift i Finland och bosatt i Tenala. Och hon var intresserad av att komma hit.

Nu verkade det som om Sleipner var på rätt kurs igen och lektionerna kunde återupptas från och med nyåret 2002, då också Pia avgick som ordförande. Jag kände mig nöjd med det, och efter det var jag mest i privatstallet och pysslade med Rebeckas hästar så länge de var kvar där, säger Pia Eriksson. ☐

Under Pia Erikssons tid anlades den stora ridbanan söder om stallet, den som kallas Komposten eftersom den ligger där Mariehamn stad tidigare hade en kompost. Banan är 30x70m och här förbereds en hopptävling av frivilliga funktionärer. Foto: Lasse Karlsson

Ordförande 2002-2009

Nina skapade lugn i stallet

Nå, jag var ju ändå alltid där, så jag kunde väl lika gärna vara ordförande. Det säger Nina Fonselius, Ridklubben Sleipners mest uthålliga ordförande, som höll i klubban 2002 – 2009, och även före det satt i styrelsen.

Detta var under klubbens kanske allra mest turbulenta tid runt millenieskiftet. Efter kriserna i mitten av 1990-talet, och rekonstrueringen av verksamheten med nya ridskolechefen Åsa Nordström 1998 och nya ledande ridinstruktören Ellinor Grahn som anställdes strax efter fanns det mycket framtidstro. Verksamheten växte och när nyrekryteringen av en till instruktör misslyckades tappade föreningen också Ellinor med omedelbar verkan precis innan terminsstart.

Lägga ned klubben?

Det blev nu allvarliga diskussioner om att vi skulle lägga ned klubben helt och hållet och sälja bort alla hästar, men vi ville inte det. Vi var en trio som satt i styrelsen och som var beredda att lägga ned arbete och egna pengar på att hålla igång verksamheten, så vi tog över, berättar Nina.

Det var redan bestämt att dåvarande ordföranden Birgitta "Pian" Eriksson skulle avgå på höstmötet, och då valdes Nina Fonselius till ny ordförande med tillträde vid årsskiftet. Under hela hösten sökte man ny ridinstruktör i Sverige och i Finland. En del av Sleipners hästar såldes bort, andra gick styrelsemedlemmarna in och skötte och betalade för som om de var deras egna.

Här står Nina med sin dotter Cias första häst, Schneewitchen, Snövit. Hon var under flera år ridskolehäst på Sleipner, och står fortfarande i privatstallet, men ägs nu av Jonna Stolt.

Ny ridskolechef

Till slut hittade vi Kate Steele-Zilliacus på fastlandet, och hon kom med två av sina egna hästar, Scratch och Barka, och blev ny ridskolechef för Sleipner efter nyåret 2002. Hon hade familj med både små och stora barn kvar på fastlandet, men de skulle komma efter så småningom, sades det. Och lektionsverksamheten kom igång igen, om än i betydligt mindre skala.

Under 2002 förföll ett av de lån som föreningen hade hos Mariehamns stad till betalning. Samtidigt märkte styrelsen att kostnaderna inte täcktes av intäkterna från verksamheten så en omorganisering av arbetet på ridskolan måste göras om det skulle vara möjligt att driva den vidare.

Styrelsen tog över

Omorganisationen innebar att styrelsen från och med hösten övertog all administration av klubben, och skötte den på ideell basis. Kate Steele-Zilliacus erbjöds fortsatt anställning som ridinstruktör, men avböjde, och flyttade hem till familjen som aldrig flyttat med henne till Åland. Vi accepterade hennes prioriteringar – vi hade anställt en ny ridinstruktör - Marianne Lagerholm - som inte var intresserad av administrationen, så vi köpte ekonomitjänsten av Åsa Nordström som funnits som en backup hela tiden, men fortsatte att sköta övrig administration på ideell basis, och ekonomin såg allt stabilare ut.

Bakslag

Då kommer en stämning till rätten för olaglig uppsägning från Kate.

Det är fortfarande Nina Fonselius som plockar fram julpyntet till privatstallet på Sleipner.

Det var förstås ett bakslag, säger Nina. Men Åsa Nordström var till stor hjälp i förberedelsearbetet inför rättegången tillsammans med styrelsen.

Styrelsen var säker på att allt hade gått rätt till, att det fanns saklig grund för omorganisationen, så jurister anlätades och noggranna förberedelser för rättegången inleddes. Alla förslag från styrelsen i början om att göra upp i godo avvisades kategoriskt, men dagen innan rättegången skulle äga rum hörde Kate plötsligt av sig och ville ha förlikning.

Men då sa jag nej. Hade vi dragit det så här långt kunde vi lika gärna mötas i rätten, säger Nina Fonselius. Men Kate dök aldrig upp, och hennes krav på ersättning avvisades till alla delar.

Lugnare tid

Sen började en lugnare tid, och ekonomin började reda upp sig och styrelsen kunde börja leta efter en ny ridskolechef. 2004 anställdes Mia Andersson, som fortfarande är kvar.

Under 2009 lämnade Nina Fonselius över ordförandeklubban till Lena Laitinen. Jag kände att jag hade gjort mitt, det behövdes nya ögon och nya krafter, säger hon. Nina var ändå nästan dagligen på Sleipner så länge hennes dotter Cia Langebro hade sin häst Nala i privatstallet, men nu, sedan Cia börjat studera i Sverige, är hon bara där när Nala är hemma på Åland under sommaren och på jullovet.

Men då kan jag inte hålla fingrarna i styr, så det är jag som fortfarande julpyntar med gran och kransar inför julen i privatstallet, och som plockar fram myggfönstren på sommaren. Så helt har jag inte släppt taget, ler Nina Fonselius. ☐

Bytte bankdirektörer mot gnäggande chefer

När jag efter 18 år på Ålandsbanken slutade där för att börja på Ridklubben Sleipner, frågade mina gamla chefer om det fanns något de kunde göra för att jag skulle stanna kvar på banken, och då svarade jag att i så fall fick de ställa sig på led och gnägga av glädje varje morgon när jag kom, för det var på det sättet mina nya chefer mötte mig när jag klev in genom staldörren.

Åsa Nordström kom till Ridklubben Sleipner på hösten 1998 som ridskolechef med ansvar för ekonomi och administration. Lillan Holmberg anställdes samtidigt som stallansvarig, och detta blev en nystart för ridklubben Sleipner.

Dottern började rida

Min dotter Madeleine hade börjat rida på Sleipner några år tidigare, och vi hade nyligen skaffat en egen häst, det danska halvblodet Cascadier, som vi hade stallat upp i privatstallet på Sleipner, berättar Åsa. Naturligtvis förstod jag att hästarnas frustanden och glada gnägg när jag kom på morgonen inte var riktade till mig personligen, utan att de såg mig som en bal hö, men det gav ändå en stor arbetsglädje att veta att man kunde göra så många varelser glada bara genom att ge dem frukost, ler Åsa. En häst får en att känna sig behövd på ett alldeles speciellt sätt.

Bygga relationer

En stor del av hennes arbete som ridskolechef gick ut på att bygga bra relationer till stan och att fortsätta arbetet med att få de styrande att förstå att ridsporten är en ungdomssport som bör behandlas på samma sätt som alla andra.

Till exempel innebandyspelarna städar varken planen eller omklädningsrummen själva, säger Åsa, och det gjorde att vi, efter viss argumentation, fick medel att anställa en person för att sköta underhållet av lokalerna här. Det är ju en ren rättvisefråga att inte ridklubben ska bekosta lokalvården själva om alla andra sportklubbar i stan får sin städning gjord i stadens lokaler av städare anställda av staden. Och det är ju staden som äger anläggningen och klubben betalar hyra för den.

Den första tiden efter att Åsa tillträtt skaffades det många nya hästar. Fölet Gunnvor hade fötts ett halvår innan, och planerna var först att hon skulle utbildas till ridskolehäst på Sleipner, men hon såldes sedan till Sverige som unghäst. Här poserar hon med stallchefen Lillan Holmberg, Karin Latomäki, Åsa Nordström och ridläraren Karolina Holmström. Foto: Sleipners arkiv

När Åsa tillträdde fanns det både ridhus och ett nytt ridskolestall, men det gamla stallet, som nu var privatstall, var i mycket dåligt skick och rättorna hade glada dagar där, så efter långa förhandlingar kom det en upprustning till stånd.

Fem uteboxar

Vi insåg att de hästar som var inhysta i stallet inte kunde vråkas under renoveringen, så vi byggde fem uteboxar för föreningens egna pengar, berättar hon. Det var tänkt att bara bli ett tillfälligt övernattningsstall, men det blev kvar och är idag den enda byggnaden på området som ägs av Sleipner. När privatstallet var nyrenoverat och klart och hästarna flyttade tillbaka behöll man ändå uteboxarna, och med tiden har de fått både vatten och el.

De fyllde en viktig funktion när vi hade gästande hästar på träning eller tävling, och ibland finns det hästar som mår bra av att stå lite lugnare, med mindre spring omkring sig än det blir inne i huvudstallet, så uteboxarna fick bli kvar.

Idag, när verksamheten går runt med 21 hästar i verksamheten är de helt oundgängliga. Vi skulle inte klara oss utan dem, säger nuvarande ridskolechefen Mia Andersson.

Flera ridbanor

Även den stora utebanan söderut, den

som kallas Komposten, eftersom den är anlagd på stans gamla kompost, kom till under Åsas tid. Den sponsorerades av Eriksson Capital, men under nedgången i verksamheten under instruktörskrisen strax efter millennieskiftet blev den oanvänd och överväxt av ogräs. Men vi gjorde om underlaget för den, samtidigt som vi förnyade underlagen på den andra ridbanan och i ridhuset när vi började få styr på verksamheten igen, så nu är den en stor och bra ridbana, berättar Mia Andersson.

Åsa jobbade hårt med att få till ridstigar runt Sleipner, och en ridstig blev det. Den går längs med Järsövägen förbi kolonilotterna upp till rian på gamla Espholmsvägen.

Uteboxarna är egentligen den enda byggnad på Sleipner som byggts av klubben och som fortfarande ägs av klubben. De var från början tänkta att bara finnas tillfälligt, men är idag – 15 år senare – oundgängliga i verksamheten.

Åsa Nordström arbetade också intensivt för att få till stånd ridvägar runt Sleipner. Egentligen finns här bara bilvägar i närheten, och särskilt när vi inte längre fick rida på ängarna och i hagarna runt om Espholm för att där fanns skyddsvärda växter som kunde bli nedtrampade blev vi väldigt egränsade i var vi kunde rida ut någonstans, berättar Åsa.

Till slut blev det en en-kilometer lång ridstig parallellt med Järsövägen, men fortfarande är det bristen på ridvägar i närheten av ridskolan som begränsar uteritterna. Det är inte riktigt tryggt att ta ut många hästar med barn på ryggen i trafiken, särskilt inte på Järsövägen där hastigheten är ganska hög.

Shetlandspönnyn Pelle

Kom som 30-årspresent

När Sleipner firade sitt 30-årsjubileum på hösten 1998 fick klubben en storstättig present, nämligen shetlandspönnyn Pelle.

Han skänktes till klubben av Daniel Svensson och Fredrik Synnerstad, Eskilstunabygdens ryttaförening, via Henrik Nordström och Ålands Turist och Konferens.

Pelle var en egensinnig häst som bl.a. brukade lägga sig ner och rulla i leran, med barn och sadel på. Han var alltså ingen idealisk ridskolehäst men behölls ändå ganska länge i verksamheten eftersom han älskades av alla barn. Han skänktes vidare till 4H på Åland 2004.

Här rullar ekipaget in under 30-årskalaset på Sleipner. Pelle leds av Åsas dotter Jannike Nordström och körs av Emma Leivo. Med i vagnen finns donatorn Henrik Nordström, Åsas man. Foto: Sleipners arkiv.

Ridskole-elev, US-ordförande, styrelsemedlem och anställd

Marie har sett Sleipner ur alla synvinklar

Jag cyklade till stallet i Norrböle direkt från skolan - fast jag inte fick - och så kröp jag under taggtråden och gjorde sönder nya jackan så att mamma blev arg. Så minns Marie Kalm, som då hette Andersson, hur oemotståndligt stallet var när hon började rida på Sleipner som 9-åring 1972.

Hon var sedan aktiv i klubben under hela skoltiden och ordförande i juniorstyrelsen 1979. Men efter lyceet flyttade hon till Sverige - först för studier, och sedan för jobb - och kom inte tillbaka till Åland förrän 1996. Mina döttrar Anna och Ida började rida på Sleipner då, och efter något år fixade Sussi Hellsten in mig i en vuxengrupp, berättar hon.

Till styrelsen

Ur samma vuxengrupp rekryterades sedan flera till styrelsen, utöver Marie bl.a. också Nina Fonselius, till årsmötet 1999. Det var också huvudsakligen dessa vuxna ryttare som, tillsammans med sina döttrar, tog ansvar för att klubben inte behövde sälja bort alla hästar under hösten 2001 när ridskolan saknade instruktör utan kunde behålla några tills en ny instruktör kunde anställas.

Vi tog kostnader och skötsel av det svenska halvblodet Harmoni, Tanten kallad, och vi blev så förtjusta i henne att vi köpte henne sedan, berättar Marie. Hon togs bort 2010, men 2009 tog Marie ett föl på henne - Tjejen, och hon står fortfarande hemma i Djurvik på gården där Marie bor.

Jobbar med barn

Marie har arbetat med barn hela livet, och under styrelsetiden var hon dagisföreståndare i Mariehamn, men i januari 2005 slutade hon med det och började arbeta på Sleipner istället som stallskötare och med ansvar för de allra minsta ryttarna. Med de små barnen handlar det mest om att lära dem att våga borsta hästen, kratsa hovar och sitta upp. Det är många som behöver övervinna sig själva för att kunna göra det, trots att de så gärna vill, ler hon.

Tantens föl Tjejen bor fortfarande hemma hos Marie i Djurvik och de umgås alla dagar, även om det är länge sedan Marie red henne.

Under tiden som anställd på Sleipner gick Marie också utbildning till fritidsridlärare på Brusaby, på distans, men hon fortsatte att koncentrera sig på att utbilda de yngre ryttarna.

Växer med uppgiften

Det bästa med att vara ridlärare är att få se hur barnen och ungdomarna växer när de vågar nya saker, hur de utvecklas av att utmana sig själva att gå utanför den egna bekvämlighetszonen, säger Marie. Men ibland kan föräldrarna på läktaren ha en viss hämmande effekt för denna utveckling. Och Marie minns hur hon kände igen sin egen frustration som ridlärare när hennes egen dotter, som tränade hoppling för en specialtränare, påpekade för henne att det räcker om du kommer och tittar någon gång ibland...

Tillhörighet och gemenskap

Annars är det minnet av glädjen i tillhörigheten och gemenskapen på stallet som Marie bär med sig som ryttare och medlem i klubben. Och det här att få ta ansvar för saker på riktigt. Barn är inte dumma, de förstår skillnaden på riktiga saker och konstruerade, och hästar är på riktigt, säger hon.

Idag står två hästar i hagen utanför Maries hem i Djurvik, Harmonis föl Tjejen och inackorderingen Elvira.

Harmoni, Tanten kallad, var den ridskolehäst som Marie tog ansvar för när ridskolan inte hade någon instruktör hösten 2001, och som hon sedan köpte och tog föl på. Här rider dottern Anna Kalm på Harmoni en vacker vårdag 2005. Foto: Lasse Karlsson

Efter åtta år som anställd på Sleipner återgick Marie 2014 till arbete med barndagvård igen, men hästar har hon kvar hemma på gården. Utöver Tjejen går Erica Borgs och hennes mamma Maj Karlssons häst Elvira i hagen utanför huset. Men jag har inte ridit själv på länge, berättar Marie. Ericas lillasyster Johanna Borg har Tjejen på foder, så jag tar ut och in hästarna till hagen bara. Och för tillfället är det precis rätt nivå på hästaktivitet i mitt liv. ☐

Vad hände? Ordförande US-ordförande Instruktörer

1967	Ridskolan startas i Norrböle			Så länge ridskolan var i Norrböle anställde Erik Ahlqvist alla ridlärare
1968	Ridklubben Sleipner bildas	Rolf Vennström		
1969	Erik Ahlqvist bygger nytt stall i Norrböle	Bengt Öfverström		
1970				
1971		Christina Hedman- Jaakola		
1972	Juniorstyrelsen bildas efter mönster från Vasa.		Harriet Öfverström	
1973		Carl-Gustaf Zilliacus	Rosalie Palmer	
1974	Sleipner flyttar till Espholm		Harriet Öfverström	Agnet Zimmer anställs från ht
1975	Första ridlägret. Handikapp-ridningen startar.	Maggie Häggblom (Selin)	Elinor Sundblom	Rosalie Palmer, stallskötare
1976	Stallet rustas Stan övertar ägandet.			
1977			Siw Söderlund	
1978				Agnet slutar. Flera kortare anställningar av ridlärare och stallskötare bla Roland Holmström
1979			Marie Andersson	Agnet Zimmer tillbaka fr ht 1980
1980		Rolf Söderback	Åsa Ceder	
1981				Sussi Lindholm (Hellsten) börjar som stallskötare
1982		Dag Nyman	Ann-Chatrin Blomster	
1983	15-årsjubileum på Idrottsplan			
1984	Första ÅM ordnas			Agnet slutar, Susan Karlsson (Bomansson) börjar 1.9
1985	Ridhuset blir klart	Ken Lemberg	Anna Henriksson	Susan flyttar till Kyra Kyrklund i Helsingfors i augusti.
1986	Staden tar över ridhuset	Böge Holmberg	Mia Gustafsson	Rolle Holmström huvudinstruktör
1987				Jeanette Heselius, Leena Hovilainen vikarierar från september
1988	20-årsjubileum - tidning till alla hushåll på Åland.	Tiina Sovela-Björklund	Henny Hammar	Rolle Holmström tillbaka från Strömsholm
1989	Första planerna på nytt stall		Mikaela Mattsson	
1990	Juniorstyrelsen byter namn till Ungdomsstyrelsen	Sune Alén	Runa Eriksson	
1991			Mikaela Mattsson	Rolle säger upp sig, Sussi Hellsten tar över som ridskolechef, Catrin Schönberg stallskötare
1992				Fanny Littorin anställs som ridskolechef från hösten
1993	Nya stallet tas i bruk,	Ralf Lindblom	Maria Andersson	
1994	Ny momslog		Karolin Eklund	
1995	Stan löser in stallet			
1996			Emma Björkwall	
1997	Ridskolan rekonstrueras, Nystart, 30-årsjubileum	Birgitta Pian Ericsson	Mikaela Carlström	Leila Lindström vt/ht Åsa Nordström ridskolechef, Lillan Holmberg stallchef, Ellinor Grahn ridinstruktör
1998	Kompostens ridbana invigs, Ridläger ordnas på Espholm			Nadja Jansén börjar i stallet
1999			Malin Eriksson	Ellinor slutar just före ht 2001
2000				
2001	Utan instruktör till hösten			
2002	Nedläggning övervägs	Nina Langebro	Rebecka Eriksson	Kate Steele-Zilliacus börjar vt 2002/
2003	Klubben stäms, 5 uteboxar byggs		Elin Lindqvist	Marianne Lagerholm ht
2004				Mia Andersson, ny ridskolechef
2005				Marie Kalm, börjar i stallet
2006	Ridbanorna och ridhuset får nytt underlag. Ridstig anläggs,		Anna Kalm	
2007	40-årsjubileum		Maria Fagerlund	
2008			Hanna Storsved	
2009	FM i hoppning på travbanan		Anna Willstedt	
2010		Lena Laitinen	Emilia Larsson	
2011	Uteboxarna får belysning		Maija Engblom	Erica Johansson börjar som ridlärare första gången
2012		Mats Adamczak		
2013		Marina Ekqvist		
2014			Ida Eriksson	Marie Kalm slutar.
2015	FM i dressyr på travbanan	Tommy Thörnroos	Carolina Eriksson	
2016			Sonja Engblom	
2017			nedlagt	
2018	50-årsjubileum!		nystart med 7 medlemmar, ingen ordförande	Salla-Mari Ketokoski

Jonas Wilén

En ridskolehäst ska vara lagom i allt

Ready to Fly, Flugan, är en häst som var välutbildad redan när han kom till Sleipner. Här pysslas han om i boxen inför en lektion av Agnes Sommarström.

Han heter Truelight Sinatra, men kallas Abbe, och är en albinoconnemara som kom till ridskolan 2015. Han är tillriden och vidareutbildad på Sleipner. Här förbereds han för lektion av Elly Tommiska.

En bra ridskolehäst ska både kunna vara en utmaning för duktiga ryttare och tillräckligt lugn för att gå med nybörjare. Den ska ha lagom med driv men inte vara överambitiös. Och så ska den vara viktbärande och inte ha för stora gångarter, utan vara bekväm att sitta på.

Så beskriver Mia Andersson, nuvarande ridskolechef på Ridklubben Sleipner, vad det är för slags häst som man söker när man skaffar nya hästar till Sleipner. Och det gör man ganska ofta. Ridskolestallet har idag 21 hästar i verksamheten, varav två är utlånade privathästar. Det är omöjligt att veta hur ofta vi behöver byta. En del hästar på stallet, som Ivory och Alice, har varit här i hela sitt liv, vilket idag är dryga 20 år för dem båda, men andra kanske bara stannat ett år. För om man upptäcker att en häst har svårt att passa in ska man inte försöka få den att funka för länge – om den är från ett försäljningsstall går den tillbaka till säljaren, eller så säljer vi den vidare som privathäst.

Passar inte alla hästar

Att vara ridskolehäst är inte något som passar alla hästar. Den ska klara att jobba två timmar om dagen, kanske tre i undantagsfall. Den ska också trivas med att många olika människor både rider och pysslar med den, och detta är saker som man inte kan veta hur det fungerar när man köper en häst. Att en häst inte fungerar som ridskolehäst betyder inte att det är en dålig häst. Det kan bli en underbar privathäst för rätt ägare, säger Mia.

En häst som är lite för pigg egentligen när vi köper den har ofta anpassat sig och är precis lagom efter två år, medan det är stor risk att den som är lagom pigg när vi köper den har blivit alldeles för trög efter två år. Så det är en balansgång. Det finns också olika skäl till varför en häst byts ut – en av de hästar som finns på ridskolan kanske står i tur för pensionering, eller så är det någon som skadar sig eller blir sjuk och måste bort av det skälet. Och vad man då siktar in sig på för ny häst beror både på hur mycket tid man har på sig att skaffa en ersättare och vad det är för typ av häst som saknas just då på stallet.

Välutbildade eller knappt inridna

Vi har ibland köpt högre utbildade hästar

Ridskolehästarna rids till av skolans personal, och ibland blir de så duktiga att de får vara med på större tävlingar än klubbens egna. Här rider Mia Andersson svenska halvblodet Michelangelo, Nisse kallad, på en tävling 2008. På honom vann Mia Andersson ÅM 2010. Foto: Lasse Karlsson.

som är färdiga att sätta in i verksamheten direkt, t.ex. Ready to Fly, Flugan kallad, var en sådan. Då vet man att man har en välutbildad häst, men vi vet inte vilka olater eller vanor hästen redan har, eller om den kommer att trivas hos oss med våra rutiner. Men det kan också bli mycket lyckat, och Flugan är ju kvar ännu efter 10 år.

Högre utbildade hästar är förstas dyrare i inköp, men kan å andra sidan sättas in i verksamheten direkt. Ibland köper vi unga hästar som bara är inridna, och så tränar vi upp dem här, och låter dem gå in i verksamheten mer successivt, säger Mia. Då har vi ju mer kontroll på hur hästen utvecklas och den lär sig våra rutiner på den här ridskolan direkt. Men den kan inte användas fullt ut i verksamheten förrän efter 1-2 år. Om ridskolan t.ex. köper in en grundutbildad 5-åring rider någon i personalen den i 2-4 veckor enskilt, och sedan med på lektionerna för att se hur den fungerar i grupp. När den känns tillräckligt trygg kan den börja gå med på vissa lektioner. Då lär den sig hur det fungerar och bygger upp lite grundkondition. Periodvis plockas den sedan ur verksamheten och rids till, och ges även vissa viloperioder.

Alla är individer

Alla hästar är individer och vi strävar till att anpassa deras utbildning och arbete långsiktigt så att hästen förhoppningsvis ska kunna jobba i vår verksamhet under många år. Om bara hästens grundlyne känns bra så är det värt att lägga ner lite tid och arbete för att sedan ha en häst som

kanske kan jobba närmare 20 år, säger Mia.

De allra flesta hästar köps från Sverige, och priset varierar mellan 30 000 och 80 000 svenska kronor. Främsta skälet till att vi köper från Sverige är att det är så mycket kortare resor, både att åka och provrida och sedan transportera hem hästarna. Under min tid har vi bara köpt två hästar från Finland – Hasse och Snövit, berättar Mia.

Storleksmässigt är det D-ponnyer och små stora hästar med mankhöjd på 150-

165 cm som i första hand köps in till ridskolan. Det är hästar som kan ridas av både barn och vuxna, förklarar Mia, och blir hästarna för stora är oftast deras gångarter så stora att det blir slitsamt för dem att gå i vårt lilla ridhus på 20x40 meter där de ändå hamnar att jobba en stor del av året. Dessutom blir det svårt för eleverna att kunna sitta på hästar med för stora gångarter vilket även sliter på hästarna. Det är förstas bekvämare för en häst att bära en ryttare som sitter i balans än en ryttare som skumpar omkring. ☐

Samson har varit på ridskolan sedan 2009, och är en stabil häst som kan användas till allt och är en klippta på uteritter. Men han är gärna i fred i boxen, så när han ska fixas inför en lektion ställer man upp honom i stallgången, som Isabelle Lindholm och Emma Sundberg gjort här.

Hästar i stallet december 2017

Text:
Mia
Andersson

Foto:
valérie
svahnström

Abbe Truelight Sinatra "Abbe", född 2007, till Sleipner 2015, valack, albino, connemara. En snäll och stabil ponny som både barn och vuxna kan rida.

Browny, född 2008, till Sleipner 2016, valack, brun, holländsk ridponny. En kunnig ponny som gärna testar sina ryttere och provar om han kan välja sin egen väg.

Daisy, född 2011, till Sleipner 2016, sto, irländsk korsningsponny. En ung häst som växer in i verksamheten. På sikt ska hon bli en ponny för de mindre barnen, men vidareutbildas nu och rids av mer erfarna.

Freddie, född 1997, till Sleipner 2017, valack, korsningsponny. Ägs av Lydia Sundlöf som har lånat ut honom medan hon studerar. Freddie är en välutbildad herremän som trivs bra med livet som ridskolehäst.

Ivory "Ior", född 1993, till Sleipner 1998, valack, Highland ponny. Otaliga barn har startat sin ryttarkarriär på honom och också tuggat grus efter en klassisk "Ior": tvärnit och vika åt sidan samtidigt. Blev pensionär efter 20 år i december 2017.

Seselis "Olle", född 2009, till Sleipner 2016, valack, lettisk ponnykorsning. Ser ut som en riktig sagohäst med sin ljusa man och svans. Han är en suverän barnponny med lagom framåtjudning.

Alice, född 1998, till Sleipner 2000, sto, fux, Welsh Partbred. Kom till ridskolan som 2-åring. Har tillbringat hela sitt liv här, och är ett utmärkt exempel på att en ridskolehäst kan hålla många år i verksamheten då den trivs!

Charley Boy, född 1994, till Sleipner 2015, valack, fux, New Forest. Han ägs av Rebecca Bergman och lånas ut till klubben. Charley är en snäll ponny, duktig på att hoppa, men busar lite ibland.

Debro, född 2008, till Sleipner 2015, valack, holländskt halvblod. Stor, snäll häst som tar rejäla kliv.

Eddies Lad "Eddie", född 2011, till Sleipner 2017, valack, irish cob. En lite känslig unghäst till en början. Han växer nu in i ridskolerollen alltmer. Han är väldigt snäll och vi hoppas att han ska trivas länge hos oss.

Saint Flori "Flora", född 2003, till Sleipner 2016, sto, tyskt halvblod Westfalen. Ett riktigt fuxsto ända ut i hovspetsarna. Hon lär sina ryttere att man inte får klämma med skänklarna då man rider.

Stenhaga Gellon "Gellon", född 2009, till Sleipner 2014, valack, New Forest. Köptes in som 5-åring och är en mycket duktig ponny. Han vill dock vara ifred i spiltan och föredrar att bli borstad i skoningsrummet.

Big Indian "Indianen", född 2006, till Sleipner 2010, valack, pinto. Köptes in redan som 4 åring och visade sig vara ett väldigt lyckat köp. Han är stor och ståtlig och duktig både i hoppning och dressyr.

Samson, född 1995, till Sleipner 2008, valack, danskt halvblod. Köptes då ridsklubben behövde en lite äldre häst som kunde gå direkt in i verksamheten. Han har varit en riktig klippa fast han på äldre dar vill vara i fred i sin box.

Aramis, född 2005, till Sleipner 2014, valack, skimmel, halvblod. Duktig både på hoppning och dressyr.

Cullineen Molly "Molly" född 2009, till Sleipner 2017, sto, skimmel, connemara. Född på Irland men köpt från Sverige. Molly är en av våra nyaste ponnyer.

Cascari's Douglas "Dogge", född 2012, till Sleipner 2017, valack, hollsteiner. Trots sin ungdom är han väldigt snäll och lugn. Han vidareutbildas kontinuerligt av personalen och går bara vissa lektioner.

Stockmossens Ferrano "Ferrano", född 2000, till Sleipner 2008, valack, korsning connemara/halvblod. Stark och stabil med bekväma gångarter. Med sin raka kropp är han även en hejare på snabba svängar.

Ready to Fly "Flugan", född 1999, till Sleipner 2009, valack, svenskt halvblod. Han är en väldigt användbar häst som rids av både små barn och vuxna.

Glyncoch Mr Jones "Jossi", född 2005, till Sleipner 2014, valack, Welsh. Har bara ett öga efter en skada 2011. Han är söt som socker och en liten latmask som ryttarna får kämpa lite extra för att övertyga om att han ska snabba på lite.

Pain Killer "Killen", född 2006, till Sleipner 2011, valack, estnisk korsning. Köpt på Åland fast han ursprungligen kommer från Estland. Avled hastigt och oväntat i mitten av december 2017 i kolik.

Texas, född 2001, till Sleipner 2015, valack, korsningsponny. Blev alla barnens favorit redan från första stund. Han är en pigg och glad ponny som tycker om att hoppa.

Att rida är inte bara att sitta på en häst

Förutom att sitta på hästen behöver man lära sig att hantera och ta ansvar för ett stort levande djur när man börjar rida. Det säger Mia Andersson, ridskolechef på Sleipner. Det är viktigt att lära sig hur hästen fungerar och vad den behöver – inte bara att sitta på den.

På Sleipner jobbar instruktörerna mycket med samarbete i ridgrupperna – det ska vara självklart att hjälpa varandra. Vår sport är en av de få där ett barn kan vara instruktör och hjälpa och visa en vuxen nybörjare hur man tränar eller kratsar hovar. Det är en viktig funktion att på så sätt lära sig att umgås över åldersgränserna, säger Mia. Till stallet kan du också komma och känna att du kan vara dig själv, lite checka ut ifrån skolans och vardagens ideal och krav.

Mycket av Mia Anderssons arbete sker också vid datorn där lektionsplaner ska läggas upp och hästar och ryttare passas ihop till varje dags lektioner.

Sudda ut skillnader

Vi jobbar också mycket på att sudda ut skillnaderna mellan olika ryttares erfarenhet – en duktig instruktör kan anpassa sin undervisning så att elever på olika nivåer kan få lika mycket ut av en gemensam lektion, och vi försöker undvika att det blir prestige i vilken grupp man går.

Idag är det inte som när Sleipner började sin verksamhet, att den drivs av de unga som brinner av sin kärlek till hästar. Snarare kommer de unga idag för att pröva på, på samma sätt som de prövar på en massa andra idrotter och fritidssysselsättningar. Det är få som är uppslukade av sporten som det var förr.

Sämlre fysiskt skick

Dessutom är barnen i betydligt sämlre skick rent fysiskt, säger Mia Andersson. De ägnar inte sin fritid åt att flänga omkring på cyklar, eller klättra i träd, utan är betydligt mycket mer stillasittande och upptagna av sina telefoner eller paddor, så de är både mindre viga, mindre starka och har sämlre uthållighet och kondition. De flesta börjar rida när de är runt 7-9 år. Man kan börja rida lektion redan vid 7 års ålder, men före det är det hästlekis som gäller. När de är 10 år kan de också bli skötare till en av ridskolans hästar.

Merparten faller sedan ifrån när de börjar lusse, berättar Mia. Det verkar

som att dagens ungdomar är mycket mer studiebenägna, och de tycker inte att de hinner hålla på med stallet när de börjar gymnasiet för att skolan kräver så mycket av dem. Så var det sannerligen inte när jag började rida, skrattar Mia.

En handfull flickor har dock valt ridning som sport när de gått på lyceets hälsa och idrottslinje, och kunnat ägna skoltimmar åt att rida på Sleipner.

Men Sleipner har också en stadig grupp av vuxna ryttare, två vuxengrupper om dagen. Det är många "återfallsryttare", sådana som ridit när de var unga men som sedan gjort ett uppehåll några decennier men nu vill återuppta sin ridning, berättar Mia.

Dressyr, hoppning, uteritt

På ridskolan lär man i huvudsak ut dressyr, hoppning och att rida ut i naturen.

På senare år har vi också börjat med en del WE - Working Equitation - där fokus ligger på kommunikation med hästen. Det handlar om att klara av vissa uppgifter från hästryggen – t.ex. att öppna grindar, gå över en bro och liknande.

Utöver de anställda ridinstruktörerna på Sleipner kommer det också tränare utifrån och håller veckoslutskurser i dressyr, hoppning och utställningsträning – alltså hur man visar sin häst vid hand. Mycket av det vi gör på ridskolan är ju att förbereda eleverna att sköta om en egen häst, och även om de när de skaffar den kanske inte fortsätter att rida lektioner på Sleipner så har vi i alla fall medverkat till att det har kommit en häst och hästägare till på Åland, ler Mia Andersson.

Sysslar inte med voltige längre

Förr i tiden förekom det också voltige på

Sedan början av 2000-talet är Sleipner också en av Finlands ryttarförbund godkänd ridskola.

När vädret tillåter hålls ridlektionerna gärna utomhus på någon av de två utebanorna.

Sleipner, akrobatik på hästryggen, men det är inget man sysslat med på många år nu. För det behöver man både en häst som klarar styrkemässigt och mentalt att ha ett antal flickor som hoppar upp, står på händer på hästryggen och även är flera på hästryggen samtidigt, och att detta sker i galopp. Och idag har vi inte haft någon

efterfrågan hos ryttarna eller någon häst som är riktigt lämplig för detta. Och det handlar om flickor. Pojkgrupperna på Sleipner har kommit och gått, och för tillfället finns det få pojkar som rider lektioner. Nej, det är lite tråkigt, vi har försökt hålla igång ett intresse hos pojkarna, men det varierar mycket över

tid. Ibland får vi ihop till en pojkgrupp, ibland har vi bara enstaka pojkar som deltar här och där. Något stabilt intresse för hästsport verkar det inte finnas bland pojkar här på Åland, men vi försöker fundera på hur vi kunde göra det mer attraktivt att rida, även för dem, säger Mia Andersson. □

1974 hade Sleipner både regelbunden verksamhet med ridskolehästarna och speciallektioner öppna även för privatryttare. Här från en hoppträning med från vänster Punch med Bitte Bamberg på ryggen, Othello med Rosalie Palmer, Frej med Pia Jaakola, Hamlet med Gun Grönroos, Okko med Harriet Öfverström-Snickars, Nessa med Agneta Sundström, Jensen med Anders, Patrick med Bernt Öfverström och Hippika med Gusse Zilliacus. I förgrunden ridläraren Agneta Zimmer. Foto: Ålandstidningens arkiv.

Anställda på

Anna Maria "Mia" Andersson, 40 år Ridskolechef med viss undervisning.

Mia anställdes i augusti 2004 som ridskolechef efter att ridklubben varit utan en sådan i några år. Hon kom då från Brusaby där hon var ridlärare. Hon är utbildad till hästskötare i Brusaby och till ridinstruktör och ridlärare på Ypäjä.

Mia var en riktig stallflicka på Sleipner som ung – hon började rida lektioner som 8-åring för Rolle Holmström och bodde sedan i stort sett på stallet i 10 år.

Sedan for hon först till Skåne och jobbade i stall, och sedan började hon på Brusaby. På Brusaby var hon först elev och blev sedan anställd 1997, och hon jobbade kvar tills hon flyttade hem till Åland efter sju år – med undantag för ett halvår på ett

hoppstall i Tyskland.

Utöver att vara ridskolechef på Sleipner driver hon även ett eget inackorderingsstall med 14 boxar i Djurvik, Jomala, där hon bor. I Djurvik håller hon även träningar, driver uppfödning i liten skala och tar emot hundar på sitt hundpensionat.

Fritiden ägnar hon åt sina två egna hästar, som hon haft från föl, båda två. Det bästa med jobbet på Sleipner är att det är omväxlande med många olika arbetsuppgifter, men även att det är flexibelt, säger hon.

Mia Andersson har varit ridskolechef på Sleipner i 14 år när Sleipner fyller 50. Här är hon med den relativt nyköpta ponnyn Eddie.

Erica Johansson med Ready to Fly, Flugan.

Erica Johansson, 26 år Huvudsakligen ridinstruktör men med vissa arbetsuppgifter i stallet.

Erica anställdes första gången på Sleipner 2011, på ett moderskapsvikariat, och sedan 2014 är hon fast anställd här. Däremellan har hon också hunnit med en tur till Aftonsol som ridinstruktör.

Erica gick gymnasiet på Strömsholm i Sverige med inriktningen hästskötare och ridledare. Tanken var att gå lärutbildning i Sverige, och hon kom också in i Uppsala, men flyttade trots allt tillbaka till Åland, och här är hon nu.

På distans har hon vidareutbildat sig till ridlärare och hästföretagare på Vreta i Sverige.

Erica bor i Bjärström och har bara 2 kilometer till mammas och pappas gård, där hennes egna hästar står, och egen häst har hon haft sedan hon var 10 år. Hon började sin ridkarriär på Aftonsol, och har tävlat både i Sverige och på Åland med sina egna hästar. Det bästa med Sleipner är de underbara eleverna och fantastiska ridskolehästarna, säger Erica.

Florian Muntean Voicu, 50 år Stallskötare

Florian har jobbat på Sleipner sedan 2015. Han jobbar i stallet och med anläggningens underhåll, vilket betyder att han harvar ridbanorna, mockar boxar och spiltor, ger mat och vatten åt hästarna, och tar ut och in dem till och från hagarna, med allt vad det innebär av täckning och avtäckning.

Florian kom till Åland från Rumänien för fyra år sedan, och där jobbade han bl.a. som metallarbetare med stora

konstruktioner, t.ex broar. Men han hade viss erfarenhet av hästar från tidigare när han kom till Sleipner, för han hade medverkat i reklamfilm för en resebyrå för turriddningen för turister på en gård i Rumänien.

Det bästa med att jobba på Sleipner är att det finns så många fina hästar här, säger han och tillägger att han älskar djur. Och att jobba med djur är som en slags terapi - det motverkar stress, säger han.

En av Florians alla arbetsuppgifter är att köra traktor och harva ridbanorna.

Sussi Hellsten med trojännaren Samson.

Sussi Hellsten, 57 år Stallvärdinna

Sussi har som arbetsuppgift att hålla ordning på all utrustning, och att ta emot elever och andra besökare och visa dem till rätta. Hon håller också en del lektioner, och organiserar skötarna.

Hon började första gången jobba på Sleipner 1981, och hon har varit tillbaka på ridklubben i flera omgångar, nu senast sedan januari 2018.

Andra ställen Sussi har jobbat på genom åren är Mariehamns stad - främst då som ansvarig på Lilla Holmen - och på 4H, så det har alltid handlat om djur.

Jag är fortfarande på sabbatsår efter gymnasiet, säger hon med glimten i ögat, och tillägger att det bästa med att jobba på Sleipner är kontakten med ungdomarna och med hästarna.

Sleipner idag

Nadja Jansén, 36 år Huvudsakligen ridinstruktör, med vissa arbetsuppgifter i stallet.

Nadja började på Sleipner som praktikant från hästskötarkursen på Naturbruksskolan år 2000 och efter den blev hon erbjuden fast jobb, så hon är nu Sleipners längst anställda medarbetare genom tiderna med 17 år som fast anställd. Just nu är Nadja vårdledig, men hon är tillbaka på Sleipner från föräldraledigheten igen i augusti 2018.

Som 8-åring följde Nadja med sin storasyster till stallet och hon började rida lektion på Sleipner som 9-åring, med Sussi Hellsten som instruktör. Året efter, 1991, kom Ante – connemaraponnyn

Anthrax – och han blev Nadjas första stora hästkärlek. När Ante skulle pensioneras 2001 köpte hon honom. Tyvärr fick hon bara ha honom i två år innan han dog i tarmvred. Nadja har köpt båda sina egna hästar från Sleipner, även fullblodet Santo började som ridskolehäst. Men nu för tiden är hon hästlös.

Jag har två små barn, Amy född 2011 och Ian född 2016, så det blev för mycket att ha egen häst just nu. Det bästa på Sleipner är när man får möjlighet att rida till en häst, och etablera en djupare kommunikation med den. Det mår både vi lärare och hästarna bra av, säger hon.

Nadja Jansén med stallets mest långvariga häst genom tiderna, highlandponnyn Ivory.

Salla-Mari Ketokoski, 27 år Huvudsakligen ridlärare med vissa arbetsuppgifter i stallet.

Salla-Mari har jobbat på Sleipner sedan i juli 2017 och är utbildad hippolog från Sveriges Lantbruksuniversitet i Flyinge och Strömsholm.

Hästintresset väcktes hos mormor och morfar på Kimito, där hon vistades alla somrar som liten, och där de hade hästar. Hemma i Salo red hon på ridskola, och hon hade två hästar där också.

Salla-Mari har gått på Brusaby och blivit utbildad till hästskötare, och vid sidan

om att hon jobbar med hästar alla dagar har hon en foderhäst uppstallad hos Mia Andersson i Djurvik.

Till Åland kom hon redan 2012 för att förbättra sin svenska, för hon ville klara intagningsproven till lärutbildningen vid Åbo Akademi, men hon blev kvar här och flyttade efter två år ännu längre västerut när hon kom in på hippologutbildningen i Sverige. Men nu är hon tillbaka på Åland.

För mig innebär jobbet på Sleipner en helt perfekt kombo – undervisning och hästar – mina två stora intressen.

Salla-Mari på väg att rida till den ganska nya ponnyn Brownie.

Heidi de Oliveira, 33 år Jobbar med både kontorsarbete, stalljobb och som ridinstruktör.

Heidi är anställd på Sleipner sedan april 2016, men är för tillfället studieledig på 75 procent för att studera företagsekonomi på Högskolan på Åland, och sköter då bara bokföring, fakturering och löneutbetalningar. Hon är utbildad lättmatros och finsk student, och har nio års yrkeserfarenhet som stallskötare åt olika tävlingsstall med inriktning på hoppning runt om ute i världen. Bl.a. har hon jobbat i Belgien, Kanada, Schweiz och Tyskland.

Hon är uppvuxen på Åland och började rida på ridskolan Stallbacken i Gölby. I tonåren var hon medryttare på många privathästar.

Det passade mig perfekt, jag red hästarna under merparten av året och på sommaren var hästarna på bete, eller så hann ägarna med sina hästar själva under semestern, så då kunde jag segla, vilket är mitt andra stora intresse, säger hon. Det bästa med jobbet på Sleipner är att det är så omväxlande mellan kontorsarbete och kontakten med hästar och elever. Man fastnar varken vid skrivbordet eller dynggrepen.

För tillfället är det mest kontorsjobb för Heidi Oliveira på Sleipner, men hon har en blandad tjänst i botten, så hon får jobba både med hästarna och eleverna.

Jörgen Wikstrand, 78 år Stallmorfar, dvs. oavlönad hjälpreda, 4-5 gånger i veckan.

Jörgen hjälper de yngsta eleverna på Sleipner med att bl.a. sadla, tränsa och kratsa hovarna, och att sitta upp, och är även med på lektioner som moraliskt stöd för de allra yngsta eleverna.

Stallmorfar Jörgen Wikstrand hjälper till med en massa olika arbetsuppgifter på nybörjarlektionerna – att hålla ridbanan i nymockat skick är bara en av dem.

Jörgen Wikstrand har ridit under många år, och till för helt nyligen sedan red han regelbundet två gånger i veckan på Sleipner, men efter en fallolycka för två år sedan rekommenderades han av läkaren att hållas på marken i sin fortsatta hästhantering. Han tänkte efter olyckan att han ville ge något tillbaka till ridklubben Sleipner.

Men det är bara de allra yngsta som vill ha min hjälp, berättar han leende. Så fort de kan vill de klara allt själva – utom möjligen att kratsa hovarna.

Mycket frivilligt arbete krävs när ryttartävlingar ordnas

Vi har ett inbyggt problem med att de som är mest angelägna om att det ska ordnas tävlingar inte själva kan ställa upp som funktionärer, eftersom de ju vill tävla, men på något sätt brukar det ordnas trots allt, säger Marina Ekqvist.

Marina Ekqvist var ordförande under många år i Sleipners tävlingskommitté på den tiden den fanns, och har varit involverad i ästan alla tävlingar som ordnats på Åland sedan början av 1990-talet.

Jag hade mina hästar, först Ashanti, Assi kallad, och efter honom det svenska halvblodet Robban uppstallade i Åmnäs under många år men 2001 flyttade Robban till Sleipners privatstall. Där har sedan Marinas andra hästar också bott: Puntukas "Putte" och Elon Mahti "Masa".

Travtävlingar har det funnits i alla tider på Åland, men ryttartävlingar fanns inte innan Ridklubben Sleipner ordnade de allra första tävlingarna, och det första ÅM i hoppning och dressyr hölls nere på Espholm 1984. Ryttartävlingar har sedan ordnats av flera olika organisationer under åren: Hästsportföreningen, Ålands Ryttare, Aftonsol och Sleipner.

Varierande intresse

Tävlingsintresset varierar väldigt över tid. Under vissa perioder finns det många som vill tävla och under andra perioder är det svårt att få tillräckligt många anmälda till de olika klasserna, berättar Marina.

Ridklubben Sleipner har även varit engagerat i många större ridtävlingar som hållits på andra ställen på Åland t ex FM i hoppning 2009 och i dressyr 2014 på travbanan och Eriksson Capital HorseShow och Åland International HorseShow 2001 och 2002 i idrottsparken.

Marina Ekqvist tävlade med egna hästar tidigare, och har sedan varit inblandad i nästan alla ryttartävlingar som hållits på Åland de senaste decennierna. Här med sin nuvarande häst, det finska kallblodet Elon Mahti – Masa kallad.

När det ordnas stora ryttartävlingar på Åland ökar alltid intresset, som i samband med Ericsson Capital HorseShow 2001, Åland HorseShow 2002, FM i hoppning 2009 och FM i dressyr 2015, och i alla dessa var Marina djupt involverad.

Man är alltid ganska slut efter, det är otroligt intensivt medan det pågår, men också väldigt roligt, säger hon. Då finns det gott om funktionärer, men till de mindre tävlingarna på ridklubben är det sämre.

Svagare intresse från föräldrar

Förr var det gott om föräldrar om stälde upp, men nu har det allt mer blivit så att det är personalen på ridkolan som måste vara funktionärer, och det är kanske lite tokigt, tycker Marina. Det sker ju oftast inte på deras arbetstid.

Det finns flera orsaker till att ordna tävlingar för ridskoleeleverna redan tidigt i ridkarriären. Det är ett sätt att få kvitto på vad man har lärt sig, det är bra att någon annan än den vanliga ridinstruktören tittar och bedömer hur man rider, och så lär man sig att hantera hästen i en helt ny situation,

utan hjälp av spö, andra hästar eller en instruktör som förstärker hjälperna. Den verkliga nyttan med tävlingar är att du kan jämföra ditt resultat bakåt i tiden och se vad du har lärt dig sedan sist, säger Marina.

För många är förstås det viktigaste att vinna över de andra tävlande, men det menar Marina inte behöver säga något om hur bra man egentligen är, utan bara hur bra man är i förhållande till de andra medtävlarna. Men man har olika motiv för att tävla, en del gör det för sin egen utveckling och en del vinnarskallar vill mäta sig med andra.

Hoppning och dressyr

På Åland tävlar man främst i hoppning och dressyr, och när det gäller hoppning finns det domare att tillgå på Åland eftersom det är lättare att döma, men dressyr är helt och hållet en bedömningsport, och då behöver det komma domare utifrån, åtminstone i de högre klasserna.

Det är också viktigt att den som dömer inte har förutfattade meningar, varken om hästarna eller ryttarna, menar Marina,

Nu finns det en särskild tävlingsgrupp på Sleipner så att även ryttare utan egen häst ska kunna lyckas bättre när de tävlar.

för det kan påverka hur man ser på prestationen om man t.ex. vet att det är en mycket svår riden häst. Och det är ju bara den verkliga prestationen som ska bedömas, inte förutsättningarna för den.

I de lägre klasserna tävlar barnen på ridskolehästar, men om man vill göra riktig tävlingskarriär måste man ha

egen häst eller åtminstone tillgång till en häst som man rider regelbundet. För att göra det möjligt för intresserade att tävla på högre nivå utan att äga sin egen häst har Sleipner sedan något år en särskild tävlingsgrupp som leds av Erica Johansson. De ungdomarna får rida regelbundet på en av Sleipners hästar och

får också specialträning i teori. Det här är relativt nytt och vi har just startat vår andra tävlingsgrupp, men vi tycker att det fungerar som tänkt, säger Erica.

Under Eriksson Capital HorseShow 2001 fick ridskolehästarna tampa med de internationella hopparessen i en showtävling där Sleipners då sju år gamla highlandponny Ivory lyckades ta sig till semifinal med Samantha Karlsson

Dressyrryttare bygger hästgård

Rebecka Eriksson började som 6-åring på Sleipner, nu bygger hon en stor ridanläggning i Hammarland – Himmyra – och har ett företag, Reco Equestrian, som erbjuder uppställning och träning för både hästar och ryttare.

Rebeckas kusin Ulrika var 4 år äldre och Rebeckas idol. Så när Ulrika red ville Rebecka göra det samma, först på Stallbacken i Ämnäs och sedan under många år på Sleipner. När hon var 12 år köpte hon sin första egna häst, det 19-åriga halvblodet Indeed som skulle pensioneras från ridklubben.

FM-guld och NM-silver i lag

Rebecka har sedan blivit Ålands mest framgångsrika tävlingsryttare, med FM-guld 2007 – för Ridklubben Sleipner, och NM-silver i lag 2008 – båda i Young Rider klassen. Jag är lite feg, säger hon. Och det är väl en av anledningarna till att det blev dressyr och inte hoppning för mig. Och så var Indeed en fena på dressyr, och dåvarande ridinstruktören på Sleipner, Ellinor Grahn, var ett oerhört stöd och hjälpte mig massor.

Det blev flera hästar i privatstallet på Sleipner efter Indeed: Maruska, Good Time, Himalaya. Det var Himalaya som Rebecka först tog med sig till Helsingfors när hon började studera där. Efter henne har hon också tre föl: Himring,

8 år, Himanika, 5 år och Himzelf, 3 år. Och Himalaya har också ett barnbarn, Himanikas föl Himzira, 1 år.

Känsla och kommunikation

Men det var med halvblodet Uno som Rebecka red med i Finlands Young Riderlandslag. Det var med den hästen som jag verkligen fattade vad ridning handlar om. Innan hade jag ridit väldigt tekniskt, men med honom hittade jag känslan och kommunikationen, det som jag som tränare också vill förmedla till dem jag tränar idag.

Uno, som är 16 år idag tävlar inte längre, utan för det har Rebecka nu stoet Sun Soila, som är 9 år. Idag tävlar hon mest i Sverige – med finländsk licens. Det är jobbigare och dyrare att fara till fastlandet, och särskilt nu med bygget av Himmyra räcker inte tiden till allt.

Himmyra är en anläggning med ridhus på 25x70m, boxar för 24 hästar, vatten träningsanläggning för hästarna och övernattningsmöjligheter för kursdeltagare. Ja, det är en dröm som blivit verklighet, säger Rebecka.

Hästflickor och ledarskap

Rebecka har funderat mycket på ledarskap och vad det har för betydelse för unga flickor att växa upp i stallet. Det viktigaste är att man lär sig ta ansvar för

Uno vill alltid dricka efter träningen så på vägen mellan ridhuset och boxarna finns en springbrunn för alla hästar att släcka törsten i, berättar Rebecka.

någon annan, och lär sig att bortse från sitt ego. Det är också utvecklande för en 50-kilos tjej att få någon som väger minst 10 gånger så mycket och inte talar ditt språk att förstå vad man vill.

Rebecka var aktiv inom US och har många ljusa minnen från den tiden, med alla aktiviteter och sammanhållningen som fanns i gruppen. Som 14-åring får du en bra ryggsäck med verktyg för framtiden på stallet. Får du sedan möjligheten att använda de verktygen i andra sammanhang, även utanför stallet, har du en möjlighet att ha ett försprång med dig in i livet, säger hon. ☐

Utgång direkt från boxen till hagarna är ett av alla de logistiska flöden som Rebecka planerat och optimerat på hästgården Himmyra.

Pippi Långstrumps häst tände Cias kärlek till hästar

I hagen vid Cecilia Janssons stall i Hammarland går hennes hästar.

Som treåring såg Cecilia "Cia" Jansson Pippi Långstrumps häst Lilla Gubben på tv och det avgjorde hennes livsval. Som fyraåring började hon så på Sleipners ridlekis, och som sjuåring började hon rida lektioner.

Jag var klart minst i gruppen, minns hon. Och jag ville inte rida ponny, jag ville ha stor häst! Som elvaåring fick hon så sin första egna häst – Silver, en ponny som hon köpte från Aftonsol, och som 14 åring köpte hon sin första eldiga fux – det

svenska halvblodet Ralona, en häst hon skulle delta i många hopptävlingar med.

Bodde och tävlade i Sverige

Cecilia gick i gymnasium i Upplands-Väsby i Sverige och red då i Roslagens Rid- och Körklubb där hon tävlade med dem på höjder runt 110 cm, och laget vann ett år. Ralona blev sedan mamma till två hopphästar: Razmuz 2002 och Ramzez 2007, och blev början till den avelsverksamhet i liten skala som Cecilia sedan ägnat sig åt.

Under 2003 köpte hon Nimbo från Sverige och med honom tävlade hon upp till 130 cm. Under hela tiden har hon tävlat med svensk licens. Hon jobbade också på olika stall i Tyskland under ett halvår i början av 2000-talet. 2006 och 2007 gick Cia på en nyinrättad unghästsutbildning på Flyinge i Skåne, och efter det köpte hon Moonlight – Mulle kallad, och honom tävlade hon sedan på, i hoppning upp till 140 cm och i dressyr upp till Prix St George.

Från fuxar till skimlar

Men jag har också varit intresserad av avel, och när jag jobbade som beridare på ett försäljningsstall i Ypäjä 2008 bytte jag till mig stoet Gala, och efter henne har jag nu två hästar, berättar hon. Gala är mamma till skimlarna Gloria född 2010 och Galathea född 2013. Jag bytte från eldiga fuxar till bestämda skimlar, ler Cia.

Med Gloria har Cia tävlat och kvalificerat sig till Helsinki Horsehow hösten 2017.

I samband med graviditet och barnafödande gjorde Cia ett kort uppehåll med tävlandet, men 2014 återupptog hon det igen – mest med Mulle, men även Gloria har hon tävlat med och med henne kvalificerade de sig till Helsinki Horseshow under hösten 2017, efter att ha placerat sig som femma av femtio startande i en semifinal i Ypäjä.

Sleipner gav mig grunderna, och därifrån har jag gått vidare, säger hon. ☐

Cia tror att unghästen Galathea kommer att bli en riktigt bra hopphäst framöver.

Handikappridningen började på 70-talet

Sedan mitten av 1970-talet har individer med funktionshinder kunnat rida lektion på Sleipner, även om antalet ryttare har varierat över åren.

Sleipner har även fina tävlingsmeriter vad det gäller handikappridningen – sommaren 1984 vann Gunn Forsman guld och Bo Robertsson silver i Nordiska Mästerskapen i handikappsridning som hölls i Norge det året, och följande sommar anordnade Sleipner nationella mästerskap på Åland.

Under en period på 1980-talet var också Sleipner den ridskola i Finland som hade bäst utvecklad handikappridning.

Två gånger i veckan

Just nu rider handikappade två gånger i veckan – en gång har träningskolan en grupp med tre elever och en gång är det en ensam elev som rider.

Dessutom är Omsorgsförbundet tre gånger i veckan på stallet med ett par personer som hjälper till och bl.a. kör in spån i boxarna.

Balans och hållning

Ridningen befrämjar balans och hållning, dessutom tränar man styrka i armar och ben, förklarar ridskolechef Mia Andersson. Och bara att känna närheten till hästen när du rider är en viktig funktion.

Det finns ryttare med olika funktionshinder som rider – en del kan behöva lära sig att vänta på sin tur eller behöver hjälp med struktur och ordning, så det är inte alltid bara själva rörelserna som behöver tränas, och att hålla på med hästar ger även social och empatisk träning. Salla-Mari Ketokoski är den som håller lektion i den större gruppen.

Slalom och Working Equitation

Vi brukar rida slalom i trollskogen i hagen här utanför, och det tycker de är jätteroligt. Och så brukar vi öva på att krama hästens hals när de sitter på, berättar hon. Båda är nyttiga övningar för att träna balansen.

Alla handikappryttare har ledare, och det mesta går i skritt, men ibland går lite i trav, så länge ledarna orkar springa bredvid. Och så har vi tränat lite WE också, berättar Salla-Mari.

WE, Working Equitation, är att göra olika saker från hästryggen, t.ex. öppna grindar eller gå över en bro. Också där handlar det om balans och om att träna muskler man inte annars använder i vardagen. ☐

Gustaf Nymalm var en ivrig ryttare och satt också i Sleipners styrelse under mitten av 1990-talet. Här på hästen Zuriel.

Gunn Forsman tog guld i handikapp-NM 1984. Här sitter hon på Skjóna innan hon fick en riktig damsadel. Den fick hon först efter sin framgång i NM, och då var det Solveig Eriksson som donerade den. Bredvid Skjóna står Gunilla Pettersson. Foto: Sleipners arkiv

Under en tid på 1980-talet bedrev Sleipner landets bästa handikappridning. Tidningsklippet är från 1985.

Sofia Dahlman: viktigast är att få vara nära hästarna

Sofia Dahlblom har ridit på Sleipner i nästan tre år, men hon började rida som 5-åring, så hon har hållit på i över 15 år.

Tidigare red jag två gånger i veckan, för jag red hos Jeanette Eriksson på Stall Joy också, men nu är det bara här, berättar hon. Utöver ridningen på Sleipner är hon där på sysselsättningsstöd ytterligare 4 timmar i veckan, och det är bra för hon tycker om att vara nära hästarna.

Dessutom är ridningen bra för hennes fysiska träning. Jag behöver den för att hålla igång mina muskler i armar och ben, berättar hon. Och så är det väldigt bra balansträning också. ☐

Jonas Sommarhed (th) är stödperson för Sofia och hjälper henne att sitta upp på Ready to Fly - Flugan från rampen

Att rida ut är en viktig del av handikappridningen. Här rider Sofia på Sleipnervägen, och ridläraren Erica Johansson och stödpersonen Jonas Sommarhed är med.

stall Aftonsol satsar på speciallektioner

På Mia Lindroths farmors fiskartorp startades Stall Aftonsol 1992.

Stall Aftonsol ägs i skrivande stund av Mia Lindroth, och startades 1992 av henne och Rolle Holmström, som då var ridlärare på Sleipner.

Sedan Rolle flyttade till Sverige 2011 driver Mia det med hjälp av sin nuvarande sambo Eskil Carlsson, som sköter faktureringen och traktorn, och hon har även hjälp i stallet av dottern Annie, och några inhyrda timplärare till lektionerna.

Vår profil är att satsa på speciallektioner som är 90 minuter långa, men vi har också vanliga 60-minuters lektioner, berättar Mia. Jag jobbar mycket med mjuk ridning – alltså med samspel och kommunikation mellan ryttare och häst.

Boningshuset på gården är hennes farmors

gamla fiskartorp, som renoverades och blev familjens bostad i samband med att man startade ridskolan. Stallet har idag 14 egna hästar och dessutom ett halvt dussin inackorderingar, och det är en betydande minskning sedan verksamheten var som störst under första decenniet på 2000-talet.

Först försvann Naturbruksskolans elever när den lades ned – vi hade haft ett långt samarbete med dem – och sedan Rolle, så det var bara att anpassa verksamheten, säger Mia. Strax innan detta hände hade man byggt ett nytt stort ridhus på 20x60 m, och det är kanske onödigt stort idag i och med att verksamheten krympt.

Jag tycker egentligen bättre om det gamla ridhuset, ler Mia, men visst är det en

stall Rosenqvist har flexibel bokning

18 hästar finns det på Stall Rosenqvist, hälften stora och hälften små.

Stall Rosenqvist i Eckerö Storby drivs av Victoria Rosenqvist, som fick sin första häst när hon var 10 år.

Idag har hon 18 hästar i stallet, hälften stora och hälften islandshästar och två shetlandspionyer. Ryttarna behöver inte boka in sig på en fast tid i veckan för sin ridning, berättar Victoria. Den flexibiliteten är populär hos folk som jobbar vecka-vecka och treskift.

Men trots den friheten är det många som rider regelbundet på Stall Rosenqvist,

som erbjuder både lektionsridning och skogsturer.

Till vintersäsongen 2017-18 har man också investerat i ett ridhus. På vinterhalvåret har jag alltid haft lägst beläggning tidigare, eftersom inte så många vill rida ute i regn och mörker, men nu kan vi rida under tak, säger hon.

Victoria började alltså med egen häst, och ett par år senare, 1990, började hon ta lektioner på Sleipner, och det fortsatte hon med i flera år.

Parallellt växte tävlingsintresset och

Midgård Islandsstall tillbaka i sadeln

Tove Pahlman behandlar hästar med fysioterapi.

Midgård Islandsstall i Tranvik, Sund, drivs av Tove Pahlman, som erbjuder turridning och lektionsridning på islandshästar.

Det har hon gjort i många år, men för några år sedan lade hon ned verksamheten helt när den vuxit sig så stor att den var svår att orka med. Nu har hon startat upp igen, på en mer rimlig nivå. Vi har ca 25 elever i veckan, och det är lagom för oss, säger hon.

Tidigare bedrev hon också avel, och har fortfarande ett föl i flocken nu och då, men den egna hingsten Byr är för tillfället utlånad till Skåne. Trots det har hon en flock på 20 hästar som går i lösdrift. Midgård erbjuder även akupunktur med infraröd strålning och kiropraktisk behandling av hästar och massage för både

ryttare och hästar. Men den verksamheten är inte bunden till stallet utan Tove far runt till de hästar som behöver hjälp, och det är inte bara islänningar.

Hon började rida som tolvåring på Sleipner i slutet av 1970-talet, och jobbade både som instruktör och stallskötare där under den efterföljande 10-årsperioden.

Jag hade en egen islandshäst som jag tävlade med i vanlig dressyr och hoppning, berättar Tove, men så för jag till Island och jobbade på stall där under ett år, 1989. När hon kom hem därifrån hade hon med sig ett sto, som ett år senare fölade, och det var början för Midgård Islandsstall.

Tove har utbildat sig i Finland till ridinstruktör för islandshäst, och i Sverige till domare, och har tävlat i Finlands

Andra ridskolor på Åland

Varje sommar ordnas det också ridläger på Stall Aftonsol.

tillgång att ha ett riktigt stort ridhus, vi använder det förstås själva, och så hyrs det ut. Men det kunde användas mer.

Utöver vanliga ridlektioner har Stall Aftonsol också flera helkurser per termin med tillresta ryttare, främst från Sverige.

Hon började själv rida på Sleipner när hon var 13-14 år, i början på 1970-talet, och minns särskilt att hon lyckades utverka att vara skötare på Maggie Häggblom (Selins) häst Fang när hon var bortrest ett längre tag.

Jag har lärt mig alla grunder på Sleipner, och satt till och med i styrelsen ett tag, minns Mia Lindroth. ☐

Också shetlandspionyer går på riktiga lektioner hos Victoria Rosenqvist i Eckerö, här från en hopplektion på utebanan.

som 14-åring vann hon ÅM på hästen La Femme som hon köpt av Sune Alén.

Efter det blev det mycket tävlande, främst på svenska sidan, och hon tävlade både med La Femme och med sina senare hästar Casino och Marco Pola. Hon specialiserade sig inte utan ställde upp i allt: dressyr, hoppning, trav och monté. Men efter 2009 har hon inte tävlat.

Jag fick barn då, säger hon. Och i samma veva sade jag upp mig från Eckerölinjen och satsade helhjärtat på mitt eget stall istället. ☐

Midgård Islandsstall erbjuder både uteritter på de små grusvägarna runt Tranvik i Sund, och lektioner på bana. Här från en utflykt till Lumparens norra strand.

landslag både i NM och VM, och dessutom dömt en hel del stora tävlingar. Men nu är tävlandet lagt på hyllan.

Nu rider jag bara för mitt eget nöjes skull, säger hon. Och så har hon påbörjat ett nytt arbete med att integrera ridningen med yoga. Yogan ökar medvetenheten om kroppen och musklerna, man lär sig att vara närvarande och med hästarna. Det ökar förståelsen för dem, både på marken och på ryggen, och har du koll på dina egna muskler har du lättare att kommunicera med hästen när du rider. Så det är mitt senaste projekt att lära ut hur man lyckas med det, säger hon. ☐

Wilhelmina Backholm, Valérie Svahnström, Alma Lindén, Emilia Borg, Irma Gunell och Sara Jansson, samt Julia Öfverström och Maja Carlsson, som inte var med när fotot togs, är nuvarande Ungdomsstyrelse. Här tillsammans med den liggande mentorn Ello Almér.

Programfester, loppis, tävlingar, spökkvällar

Nuvarande US, Ungdomssektionen, fick börja från början under sommaren 2017. Alla som satt i den tidigare styrelsen slutade redan 2015, och efter det valdes ingen ny styrelse.

Det var Ello, dåvarande stallvärdinnan, som drog ihop ett gäng som ville jobba med programverksamhet, och hon fungerar som vår mentor, berättar Irma Gunell. Styrelsen har idag en alldeles platt organisation, och de åtta tjejkarna gör allt tillsammans – ingen är ordförande.

Karolin Eklund, ordförande 1995

Bodde granne med stallet

När Karolin Eklund var sex år flyttade hon och familjen till Espholm och blev granne med stallet, så det var nästan oundvikligt att hon skulle lockas till att umgås med de vackra hästarna i hagarna runt hemmet.

Karolin var 9 år när hon började rida på riktigt, och hon tillbringade snart all ledig tid på stallet. Vi var i stallet hela tiden, det fanns en sån ungdomsgårdskänsla där. Och vi var alltid med när det behövde göras något. Under den här tiden var det också mycket frivilligt stallarbete som utfördes av hästflickorna.

Jag var 12 år när jag började jobba i stallet, och idag kan jag tänka: vad små vi var! Men vi lärde oss av dem som var äldre, och det att få börja att ta ansvar i unga år tror jag är nyttigt för alla barn. Och stallet är en bra och kärleksfull miljö där man får lära sig att pyssla med djuren och vara uppmärksam på deras behov.

US - ungdomssektionen, som fram till 1990 hette juniorstyrelsen, var en idé som Sleipner importerade från Österbotten. 1972 fick föreningen besök av ridföreningen Vasa Hubertus, och där hade man en juniorstyrelse bestående av de unga aktiva ryttarna. Harriet Öfverström-Snickars, som var juniorstyrelsens första ordförande 1972, berättar att på den tiden kunde de unga tjejerna mer om hästar och deras skötsel än föräldrarna, som satt i stora styrelsen.

De första åren hade därför ungdomarna

en representant i stora styrelsen men från 1972 blev det en särskild juniorstyrelse. Det var i praktiken vi som bestämde, berättar Harriet. Det var vi som köpte häst, ordnade ridläger och tävlingar, uppvisningar på vårfester, gruppresor till både fastlandet och Sverige och som drev föreningen i praktiken.

US har haft stor betydelse för många unga flickor, och vi har valt att låta några av dem berätta om sina år i US. ☐

Minst en gång i veckan rider Karolin Eklund, här med hoppryttaren Helena Perssons varmblood Bonsai H som fortfarande som 17-åring tävlar internationellt.

utan att man måste kliva fram och ta sig an det man ser att behöver göras.

Kontakten med hästarna behåller hon trots ett ganska intensivt arbetsliv numera, med mycket resor. Minst en gång i veckan försöker jag rida i alla fall, berättar hon. ☐

Åsa Ceder, ordförande 1979-80

Vi bars av entusiasm

Jag har gått många gånger med min häst från Klinten till Espholm och tillbaka för att kunna få träna för instruktör eller i ridhuset, berättar Åsa Ceder.

Åsa Ceder blev uppslukad av hästlivet efter att ha deltagit i Ridklubben Sleipners första ridläger på Folkhögskolan 1975, och började rida på ridskolan. 1979 lyckades hon övertala familjen att köpa första hästen – Okko, som skulle pensioneras från ridskolan. Mamma hade sparat till en färg-tv men det blev häst istället, minns Åsa. Men det räckte inte till sadel så det var många snödopp den vintern när jag for av. Det är halt att rida barbacka.

Eftersom familjen bor på en gård på Klinten, mitt i stan, med stall och hagar precis bredvid boningshuset, har Åsa kunnat ha sina hästar hemma, och alltså promenerat med dem till ridhuset på andra sidan stan. Men under vissa perioder har de också stått på Sleipner. Om hästen skulle bära mig en hel timme under en lektion tyckte jag inte att jag skulle rida fram och tillbaka också, så det fick bli att jag ledde henne, förklarar hon.

Åsa var mycket aktiv inom Ungdomsstyrelsen under flera år, och ordförande 1979 och 1980. Hon minns med glädje allt som de ägnade sig åt: ordnade tävlingar, samlade pengar till nya hästar genom att baka och sälja, både i stan och på stallet, vid vårfester och andra evenemang.

Vi bars av en stor entusiasm allihop. Vi

jobbade i stallet på helgerna, och ordnade kurser med hitresta tränare, skaffade hö till hästarna och levde i stort sett på stallet all ledig tid, berättar hon.

Ridhuset, som byggdes 1984 och invigdes 1985, gjordes också till stora delar på talkor. Jag minns hur Ken Lemberg, min pappa och jag höll på att måla brädorna som skulle spikas upp som panel en mörk decemberkväll i snöyra för att det skulle bli färdigt i tid, berättar hon. Och sedan, när ridhuset faktiskt stod färdigt var jag den första som red in på en häst i det. Det var en mäktig känsla!

På senare år har det forskats om hur väl förberedda just hästtjejer är för att bli chefer eftersom de har fått träna på färdigheter som värderas i högt i modern ledarskapsfilosofi, som mod, handlingskraft, lyhördhet och kommunikation. Åsa menar att det stämmer och att hon har lärt sig mycket av sin hantering av hästarna som hon har användning för i sitt dagliga arbete som vd på Pensions-Alandia.

Man måste lära sig att förstå varandra, att kommunicera, och man måste visa vem det är som bestämmer. Man får inte vara rädd, utan tydlig i sitt ledarskap. Det gäller både människor och hästar. Tiden i ungdomsstyrelsen gav bra träning i att leda möten och att strukturera och fokusera när beslut ska fattas och saker bli gjorda. Det har Åsa nu användning för i de styrelser i näringslivet där hon är aktiv.

När hennes sto Cavatina togs bort gjorde hon ett kort uppehåll med hästar, men så

Halvblodet Musse är den nioåring som Åsa Ceder nu tävlar på. Honom har hon haft sedan han var två år och själv ridit in. 4-åriga dottern på höften heter Ellen.

började hon rida i vuxengrupp på Sleipner 2006, och kom snart igång med tävlandet igen, denna gång på ridskolehästen Michelangelo, oftast kallad Nisse.

2008 var det dags att skaffa egen häst igen, tvååringen Romantic Futuere NT, allmänt kallad Musse. Honom har hon ridit in själv, och som sjuåring tävlade hon honom i lätt A när det var FM i dressyr på Åland 2015. Som sällskapshäst till Musse har hon islänningen Dugur från Eskeryd – Dugge kallad, och även honom rider hon med glädje. ☐

Anna Willstedt, ordförande 2006

US var sammanhållning

Det jag mest har med mig från tiden i US är minnet av den starka gemenskapen och insikten om att man själv måste ta ansvar om det som ska göras ska bli gjort, menar Anna Willstedt.

Anna Willstedt började rida på hästlekis som 6-åring, då bodde hon ännu i Vasa, men började på Sleipner som 10-åring när hon hade flyttat till Åland, och gick med i US så snart hon var stor nog för det. Ordförande för US var hon 2006, men var med i styrelsen under många flera år.

Det var en otrolig sammanhållning och gemenskap, och vi ordnade hela tiden

roliga saker, både för oss själva och för dem som var yngre, berättar hon. Det var spökkvällar, och kapphästtävlingar, men också riktiga tävlingar: X-lätt, Fang cup, barbackacupen och så alla programfester och luciatågen. Ja, vi hade fullt upp och fick lära oss att både ta ansvar och genomföra projekten.

Hon är också förundrad över hur lätt det var att engagera deltagare i alla olika aktiviteter. Vi saknade aldrig funktionärer, det fanns alltid folk som ville hjälpa till med allt, vad vi än hittade på.

Idag har Anna ingen tid i sitt liv för hästar, hon arbetar som lärare i Uppsala, men när

Anna Willstedt på Alice från en dressyrtävling 2010.

hon kommer hem till Åland ibland har hon kvar kontakten med de gamla US-kompisarna.

Jag saknar ridningen och hästarna, men tiden finns inte just nu, säger hon. ☐

Ungdomsgården ägnar sig åt den avsuttna verksamheten

När Sleipner firar 50 år firar ungdomsgården Stallet 20 år, för vi startade i samband med att Sleipner fyllde 30 år, berättar Mio Somnardahl, som varit ungdomsledare på stallet under nästan hela denna tid.

Bara det första halvåret var det andra ungdomsledare som hade huvudansvaret. En viktig anledning till att ungdomsgården placerades i just Sleipners lokaler var att det pågick ett nordiskt projekt för jämställdhet inom Mariehamns stads förvaltning 1996-97. Vi visste att det fanns en stor övervikt av pojkar på våra vanliga ungdomsgårdar, berättar Mio, och stan ville göra något åt det. Tjejerna var på stallet, så därför flyttades en ungdomsledare dit där tjejerna var, och det ändrade statistiken.

Mio Somnardahl har varit ungdomsledare på Sleipner i över 19 år.

Tydlig gräns

Stan fortsatte att ha kvar sin ungdomsverksamhet också det halvår som Sleipner var tvungen att lägga ned ridverksamheten p.g.a. instruktörsbrist. Men mina chefer har redan från början varit mycket tydliga med att jag inte får röra hästarna, säger Mio och ler. Det är för att jag inte ska uppslukas av ridverksamheten, utan det hålls tydliga gränser mellan vad som är stans verksamhet och vad som är ridklubbens.

Istället håller jag i den avsuttna verksamheten, ser till att det pysslas och bakas och att man får sig mellanmål om man vill ha. Här finns mer självständighet

än på andra gårdar, och vi har alltid ingredienser så att de kan baka sådant som inte tar mer än en timme – det är en viktig tidsgräns. Man kan också jobba sig till ett gratis mellanmål. Allt vi bakar säljs i caféet här, så att vi har råd att köpa nya ingredienser, men den som lagar får äta det den lagat gratis, t.ex. en pizzabulle eller en bit kladdkaka.

Stödande verksamhet

Ungdomssektionen US har en massa verksamhet, som programfester och tävlingar av olika slag, och då spelar också ungdomsgården en viktig roll.

De har hand om program och hästar, men

vi hjälper till när det behöver sys dräkter, letas efter säkerhetsnålar eller snoddar och att få igång kaffekokaren, berättar Mio. Vi stöttar varandra. Och så har vi ju käpphästarna. De räknas som avsutten ridverksamhet, trots allt. Intresset för dem går i vågor, men ibland har vi ett helt stall käpphästar som tillverkats här och som vi håller tävlingar med.

Under en period fanns det också ett system med sköthästar i stallet, och då gjordes det skötpärmar för de olika hästarna inom ramen för ungdomsgårdens verksamhet, så de som delade på en häst kunde läsa sig till vad de andra gjort hittills under en vecka. Men det blev lite mycket skavytor

I köket pågår pepparkaksbak, medan några pysslar och andra lägger upp en hoppbana. På ungdomsgården Stallet kan man syssla med alla möjliga saker.

mellan barnen med det systemet.

Att samarbeta om samma sköthäst leder ofta till konflikter, säger Mio, så nu har ridklubben ett annat system med en anställd ansvarig som tar hand om skötarna.

Läser läxor

På fritidsgården Stallet har man en 10-20 års gräns, och på tidiga eftermiddagen är det mest de yngre ungdomarna som är på fritidsgården, äter mellanmål, tittar på film, spelar spel, läser läxor och hänger med kompisar. Senare på kvällen kommer de äldre en stund, mest för att hänga, men också för att läsa läxor och plugga till prov. Vi hjälps åt med allt från tvåans multiplikationstabell till gymnasiets ekvationer, och pluggar både fotosyntesen och korsningscheman i genetik, ler Mio.

Idag har vi ca 15 ungdomar per dag, berättar Mio,

och det är en betydlig minskning jämfört med bara för några år sedan då det var ett snitt på 30 ungdomar alla dagar. Det beror på att man under några år minskade på verksamheten från stans sida och bara hade öppet vissa dagar, men nu är man tillbaka på fem dagar i veckan igen.

Men det tar tid att återerövra de ungdomar som kommit hit och upptäckt att det inte var någon verksamhet. Ofta rider de ju en dag i veckan, och om det just den dagen var dött här räknar de inte med ungdomsgården längre. Men vi jobbar på och hoppas att de snart hittar tillbaka.

Det har skett stora nedskärningar i ungdomsverksamheten i stan, både Tvärsan och Tärnan är nedlagda, och idag finns bara Uncan på Stora Gatan kvar inne i stan, och så förstås Stallet på Sleipner. □

Uppvisning under vårfesten 2014. Foto: Jörgen Wikstrand.

Behöver man hjälp finns alltid Mio till hands om man vill fixa sig ett mellanmål, men målet är att man ska lära sig att göra det själv.

Roger Jansson:

Positiv grundinställning till sleipner i staden

Min uppfattning är att det alltid funnits en majoritet i stadsfullmäktige som varit positiv till verksamheten på Ridklubben Sleipner, säger Roger Jansson, moderat, som är stadspolitikers grand old man, och har varit invald i fullmäktige sedan 1972.

Denna grundinställning har gällt genom decennierna och gäller fortfarande, menar han, och tycker inte att ridklubben behöver oroa sig för att utbyggnaden av Svinö holme kommer att störa verksamheten på Sleipner. Tvärtom kan den bli en tillgång. Ridklubben har saknat bra ridvägar runt anläggningen, men när vi exploaterar Svinö holme finns det goda möjligheter att anlägga fina ridvägar där, säger han.

Rekreativ område

Enligt den plan, "Skärgårdsstaden", som staden nu arbetar efter, ska Svinö holme bebyggas till ca 25 procent, och resten bli rekreativ område. Men ridklubbens stora oro är den väg som planeras ut till bebyggelsen på Svinö holme. Vägdragningen i generalplanen gjordes 1983, och det var innan klubben expanderat, men nu kommer vägen att gå rätt igenom anläggningen. Samma vägdragning fastställdes sedan 2006. Men naturligtvis måste man diskutera med ridklubben hur vägen ska gå när det blir aktuellt att börja bygga, säger Roger Jansson, som menar att det finns många

olika lösningar på problemet. Man kan välja att dra vägen till Svinö holme där den befintliga vägen går idag, norr om ridskolan, man kan dra den längre söderut och svänga västerut från Järsövägen först där vägen till stans friluftsområde går idag, eller så kan man hålla den nu planerade dragningen och bygga en planskild korsning så att hästarna kan komma till ridbanan söder om vägen utan att behöva komma i kontakt med biltrafiken.

Plus och minus

Alla alternativ har plus och minus. Använder man den befintliga vägen kommer den att gå genom bebyggelsen på Espholm, och påverka flera boende. Drar man in påfarten från Järsövägen så långt söderut som från vägen till friluftsområdet blir vägen totalt sett längre, med därmed ökade byggkostnader, och längre körväg för pendlarna. Och bygger man vägen på den nu planerade sträckningen, men med en tunnel för hästarna tar man fortfarande i bruk ett flertal av de hagar som nu används av klubbens hästar, plus att man måste lära hästarna att gå i en tunnel, vilket kan bli utmanande.

Samförstånd viktigt

Med en vägdragning söder om anläggningen skulle man kunna stänga den nuvarande infarten in från Järsövägen helt, och låta ridklubben expandera på

Roger Jansson har varit aktiv i stadspolitiken sedan 1972, och tycker att staden alltid haft en positiv grundinställning till Ridklubben Sleipner.

ängarna norrut, funderar han också. Men det viktiga är att det här görs i samförstånd med ridklubben, säger han, och tillägger att Ridklubben Sleipners verksamhet är viktig för staden eftersom det är en sport som lockar många flickor, och sådana sporter har staden annars ett underskott av.

Roger Janssons egen erfarenhet av ridning inskränker sig till att han som liten 5-årig parvel ibland fick rida på arbetshästen Tärnan hos morfar i Sonboda, Föglö, och så red han en gång på en arbetsresa till USA medan han var i turistbranschen, men det hindrar inte att han har stor förståelse för hur viktigt förhållandet mellan människa och djur kan vara.

Det vet jag av egen erfarenhet när det gäller hundar och katter, och naturligtvis förstår jag också den starka kärlek som utvecklas mellan människor och ett så stort djur som en häst. ☐

Sleipner är omgivet av bilvägar i dag, och har ont om ställen att rida ut på, men ett exploaterat Svinö holme kan innebära att det skapas ridvägar i rekreativ området där. Foto: Sleipners arkiv

Barbro Sundback:

Sleipners stöd i stadspolitiken

Det har varit en röd tråd i mitt politiska engagemang att stödja kvinnor och flickor i deras verksamheter, och det är alldeles klart att Ridklubben Sleipner ska ha samma rätt till investeringar och underhåll som andra idrottsaktiviteter i Mariehamn, säger Barbro Sundback, aktiv inom stadspolitiken sedan 1979 och idag ordförande i stadens Kultur- och fritidsnämnd.

Och idéerna om att bygga en väg rätt genom Sleipner till det nya planerade bostadsområdet på Svinö holme är helt tokigt, och måste bero på totalt bristande intresse för både de investeringar staden gjort i anläggningen, och för möjligheterna att fortsätta att med ridverksamheten där, säger hon.

Själv har inte Barbro med sig ridningen från sin barndom, men hon red lite under studietiden i Åbo på 1970-talet, och har även på senare tid börjat rida ut på islandshästar nu och då. Att rida ut passar

mig, jag har inte riktigt tålamod för att ägna mig åt att rida på en bana, säger hon, men det är fantastiskt att titta på dressyr – allra helst live, men även på tv är det en skönhetsupplevelse.

Barbro var aktiv inom stadspolitiken när det gällde att få till stånd Sleipners nya stallutrymmen i början av 1990-talet, och att se till att det blev en ungdomsledare på stallet 1998. Det var en investering inte bara för stallet utan en viktig satsning för staden, säger Barbro.

Under Feministakademiens tak, där Barbro varit aktiv sedan starten, presenterades en undersökning som intresserade Barbro mycket när den kom. Den visade på att många hästflickor lyckas bra i sina yrkeskarriärer. Undersökningen visade att det att hålla på med hästar var en bra träning för framtiden, man lär sig att vara empatisk med både hästar och människor, och att hantera någon som är både större och starkare, och att få den att göra som man vill. Och många framgångsrika

Barbro Sundback har alltid drivits av ett engagemang för frågor som gäller kvinnor och flickor så att hon uppfattas som en stödperson på Sleipner är alldeles naturligt.

kvinnor – chefer i olika positioner – har varit hästflickor.

Som socialdemokrat har Barbro ändå haft en lite tudelad inställning till hästsporten. Det är och har alltid varit en överklasssport, i någon mening, säger hon. Men samtidigt ser man ju hur intresset för hästar på Åland exploderat, och att umgänget med hästar är betydelsefullt för många unga flickor. Så att Sleipner finns och erbjuder alla, även dem som inte har råd att skaffa egen häst, möjlighet att rida är naturligtvis väldigt bra. ☐

De håller anläggningen i skick

Mariehamns infrastrukturavdelning är de som konkret arbetar med Ridklubben Sleipners anläggning i Espholm. Både hagarna och husen ska skötas om, så både markavdelningen och fastighetsavdelningen lägger ner tid och kraft på att hålla anläggningen i skick. Vi har motsvarande en tjänst vikt i budgeten för det regelbundna underhållet här, säger Lennart Axelsson, som är ansvarig för stans idrottsanläggningar. Sedan kan det förstås också bli särskilda projekt emellanåt.

Från vänster Lennart Axelsson, Patrik Eriksson, Robin Hjerpe, Stefan Nordas och Johan Nordström, och i hagen privathästen Darija.

Sleipners ordförande, Tommy Thörnroos, i hagen, kliande privathästen Janke i pannan medan hagkamraten, familjens egen häst Looove plockar med halm i bakgrunden.

Ordföranden har ordet

Min första kontakt med hästar kom via besök till Ridklubben Sleipner. Det var en skolresa där vi från Enklinge fick testa på att rida. Det var inte den mest självklara aktiviteten men roligt hade vi.

Det besöket resulterade i ett intresse och en tid pendlade jag och några andra från skärgården in var eller varannan lördag för att rida lektion. Jag kvalar absolut inte in som någon talang och småningom kom annat in i bilden och ridintresset lades åt sidan.

Åren gick och sedan kom hästarna in i min värld igen en tid, då via privata hästar. Där fick man snabbt en inblick i arbetet som krävs för att hålla hästar men jag fick också uppleva det underbara hästar kan ge, allt från stunden i stallet på morgonen till energigivande uteritter i skog och mark.

Även detta kapitel i mitt liv kom till ett slut och igen försvann hästarna för en tid. I nästa skede kom de in i äldsta dotterns liv och från att själv vara den med intresse så blev jag den som servade den med intresse.

Detta fortsatte sedan då jag träffade mitt livs kärlek som är så gott som uppfödd på Sleipner. Här kom nästa erfarenhet, att vara tillsammans med en driven hästägare får en att inse hur otroligt mycket en häst

kan ge. Den energin, beslutsamheten och envisheten är otroligt imponerande.

För dryga tre år sedan blev jag tillfrågad om intresse för en plats i Ridklubben Sleipners styrelse. Mina erfarenheter av hästar var begränsade men då jag har som mål att vara öppen till förslag så tackade jag ja. Efter ett år som medlem i styrelsen fick jag förtroendet att ta över som ordförande. Det har varit en ära och en utmaning. Många är de som genom åren gjort extraordinära saker för klubben och det är ett arv jag ämnar förvalta.

Vision och utmaningar

Min vision för Sleipner är att det fortsättningsvis skall vara en plats för kärlek, en fristad från stress och ett center för lärdom. Ingen kärlek är så ovillkorlig som den från ett djur, inget ljud är så lugnande som det av hästar som tuggar och ingen känsla så skön som när en lärdom faller på plats.

Denna vision nås inte utan utmaningar. Vårt samhälle förändras ständigt. Människor upplever att de har allt mindre tid till förfogande och skall de ge av sin tid behöver belöningen vara handfast.

För en förening som går runt tack vare hjälpande händer och ideellt arbete så är detta en utmaning. Glädjen av att ge av sig själv tycks inte vara lika glädjefull längre.

Även vår omvärlds ändringar leder till utmaningar. Inom Sleipner väntar vi med viss del oro och viss del förväntan på Svinös förverkligande. Vi lider redan i dag av trångboddhet och brist på rutter för uteritter.

I värsta fall kapas hälften av våra hagar av den väg som skall leda ut dit. I bästa fall skapas många fina ridstigar till Svinö och på Svinö för att främja den rekreation som ridning utgör. Vi är beredda att ta plats som en rekreativ möjlighet i natursköna områden och hoppas nu de som beslutar ser detta och tar vara på det.

Till sist

Jag vill med tacksamhet lyfta fram mina vänner i styrelsen, alla underbara eldsjälarna, vår otroliga personal och alla andra som i dåtid, i nutid och i framtid ger av sig själva för att göra Sleipner till allt det som det är. Utan alla er skulle inte Sleipner vara allt det underbara Sleipner är!